

GLASNIK

Broj 3, 2016.

reformacije

POBJEDNIČKI ŽIVOTI

Molitveni tjedan, 2.-11. prosinca 2016.

GLASNIK *reformacije*

sv. 57, br. 3

U OVOM BROJU:

- ENOH - ČOVJEK KOJI JE HODAO S BOGOM** 4
Petak, 2. prosinca 2016.
- ABRAHAM - OTAC VJERNIH** 8
Subota, 3. prosinca 2016.
- JOSIP - VJERAN MLADIĆ** 12
Nedjelja, 4. prosinca 2016.
- MOJSIJE - BLAG I PONIZAN VOĐA** 16
Srijeda, 7. prosinca 2016.
- ILIJA - PROROK OBNOVE** 20
Petak, 9. prosinca 2016.
- DANIEL - MORALNI I INTELEKTUALNI DIV** 24
Subota, 10. prosinca 2016.
- ŽIVJETI POBJEDONOSNIM ŽIVOTOM** 28
Nedjelja, 11. prosinca 2016.

ŽIVOT POBJEDE

Još jedna godina se završava. Imajući to na umu, zar ne bismo trebali zastati i poslušati odjek nadahnutog čovjeka po Božjem srcu: „Tvoja je, Gospode, veličina i sila i slava i pobjeda i veličanstvo“ „Psalam. Pjevajte Gospodu pjesmu novu, jer čudesa učini. Pobjedu mu pribavi desnica njegova i sveta mišica njegova.“ (1. Ljetopisa 29:11; Psalam 98:1).

Možda smo ove godine imali neke uspone i padove – nitko ne voli doživjeti poraze i razočarenja. Koji je, dakle, ključ pobjede? Isus Krist u životu, koji djeluje kroz Svetog Duha dok se u potpunosti pokoravamo Njemu i na taj način dobivamo snagu za poslušnost Njegovim učenjima, sljedeći Njegovu otkrivenu volju.

Kraj godine je idealno vrijeme da zahvalimo Bogu za Njegovu nježnu, milostivu brižnost prema svakome od nas. On nam također pruža priliku za procjenu vlastitog duhovnog stanja. Uzdamo li se u Isusa, gledamo li neprestano na Njega, pobjeđujemo li snagom Njegove prolivene krvi svoje karakterne mane u pripremi za završetak vremena milosti?

Teme za ovogodišnji Molitveni tjedan osmišljene su da nas potaknu u pravom smjeru. Razmotrimo uz molitvu temu o životu pobjede kroz Krista i podijelimo ove lekcije s onima koji su možda usamljeni ili bolesni, imajući na umu sljedeće datume:

Post i molitva:

Subota, 10. prosinca,

Dar za misije:

Nedjelja, 11. prosinca.

Naša je molitva da nam Bog pomogne ne samo da se radujemo u teoriji – već da budemo u stanju objaviti s potpunom, iskrenom sigurnošću: „A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu!“ „Jer sve što je od Boga rođeno, pobjeđuje svijet. A ovo je pobjeda što pobijedi svijet: vjera naša.“ (1. Korinćanima 15:57; 1. Ivanova 5:4).

Iz pera uredništva

GLASNIK reformacije
Glasilo Reformnog pokreta
adventista sedmog dana

God. LXIII
Broj 3

Izlazi tri puta godišnje
ISSN 1333-1655

Odgovorni urednik:
Mladen Aradski
Grafička priprema i dizajn:
Goran Anđelić

U GLASNIKU REFORMACIJE
izlaze članci biblijsko-religioznog,
moralno-poučnog i zdravstvenog
sadržaja te izvještaji o misionarskoj
djelatnosti naše crkve diljem svijeta.

GLASNIK REFORMACIJE

Ribnička 12, 10000 Zagreb
Tel/faks: (01) 36 34 067
E-mail: info@rpsad.hr
Prema mišljenju Ministarstva kulture
i prosvjete Republike Hrvatske,
Kl. ozn. 612-10/93-01-161,
Ur. broj: 532-03-1/7-93-01,
od 23. veljače 1993., Glasnik Reformacije
ne podliježe plaćanju osnovnog
poreza na promet.

POBJEDNICI

U 2. i 3. poglavlju Otkrivenja nalazimo sedam obećanja danih pobjednicima u sedam različitih perioda Božje crkve:

- 1) Pristup drvetu života
- 2) Oslobođenje od druge smrti
- 3) Skrivena mana za hranu i bijeli kamen s Isusovim novim imenom
- 4) Vlast nad narodima; Zvijezda Danica, koja je sam Krist (iskupljeni će zauvijek uživati privilegiju Kristovog prisustva)

- 5) Bijele haljine, koje su Kristova pravednost, i imena zauvijek zapisana u Janjetovoj knjizi života

- 6) Biti stupovi u Božjem hramu – spašeni će kroz cijelu vječnost odsajivati Božji karakter

- 7) Sjedit će s Kristom na Njegovom prijestolju.

Uživajte li u ovim obećanjima? Sigurno da uživate; uživam i ja. Imajmo na umu da je Bog vjeran u ispunjavanju svojih obećanja, dokle god mi, Njegovom milošću, ispunjavamo uvjet – da budemo pobjednici.

Otkad su naši praroditelji pali u grijeh, čovječanstvo je postalo slabo u moralnoj snazi i nesposobno svojom snagom poraziti zlog. Ipak, istog dana kad su Adam i Eva sagriješili, Gospod im je podario zvijezdu nade kad je obećao da će On pobijediti Sotonu i da će

stati na glavu neprijatelja.

Mi uživamo u blagoslovima poznavanja pobjedničkih života Božjih ljudi od samog početka biblijske povijesti: Adama, Abela, Šeta, Enoha, Metušaela, Noe, Abrahama, Izaka, Jakova, Sare, Jokebede, Ane, Rute, Abigaile, Debore, Rahabe, Gideona, Baraka, Samsona i duge liste drugih heroja Svete Knjige.

Dok pažljivo proučavamo živote ovih ljudi i žena, često nalazimo ozbiljne karakterne

mane nad kojima su oni vjerom izvojevali pobjedu. Zapravo, u listi koja se nalazi u poslanici Hebrejima, ispred svakog imena stoji izraz „vjerom“. Bilo bi dobro da odvojimo vrijeme za proučavanje života svih ovih heroja.

Na isti način i mi možemo savladati naše karakterne mane – vjerom u Janje Božje koje nosi grijeh svijeta. Imamo istog milostivog Boga, istu milost, ista božanska oruđa su nam na

dohvat ruke. Oni su više nego voljni da nam pomognu svaki put kad se u molitvi obratimo našem Spasitelju i Gospodu.

Tipimo li neke poraze u našoj borbi za pobjedu? Ti heroji su također doživljavali poraze. Ipak, njihova konačna pobjeda je garancija da i mi možemo postati pobjednici.

Tijekom ovog Molitvenog tjedna pažljivo ćemo razmotriti živote nekih biblijskih heroja. Bit će to vrlo korisno proučavanje, ali, još važnije, mi možemo uživati u istim pobjedama kao i oni, jer primamo istu milost kao i oni. Da, možemo postati pobjednici sa našim Gospodom Isusom Kristom. Budite sigurni u to. Božji blagoslov!

ČOVJEK KOJI JE HODAO S BOGOM

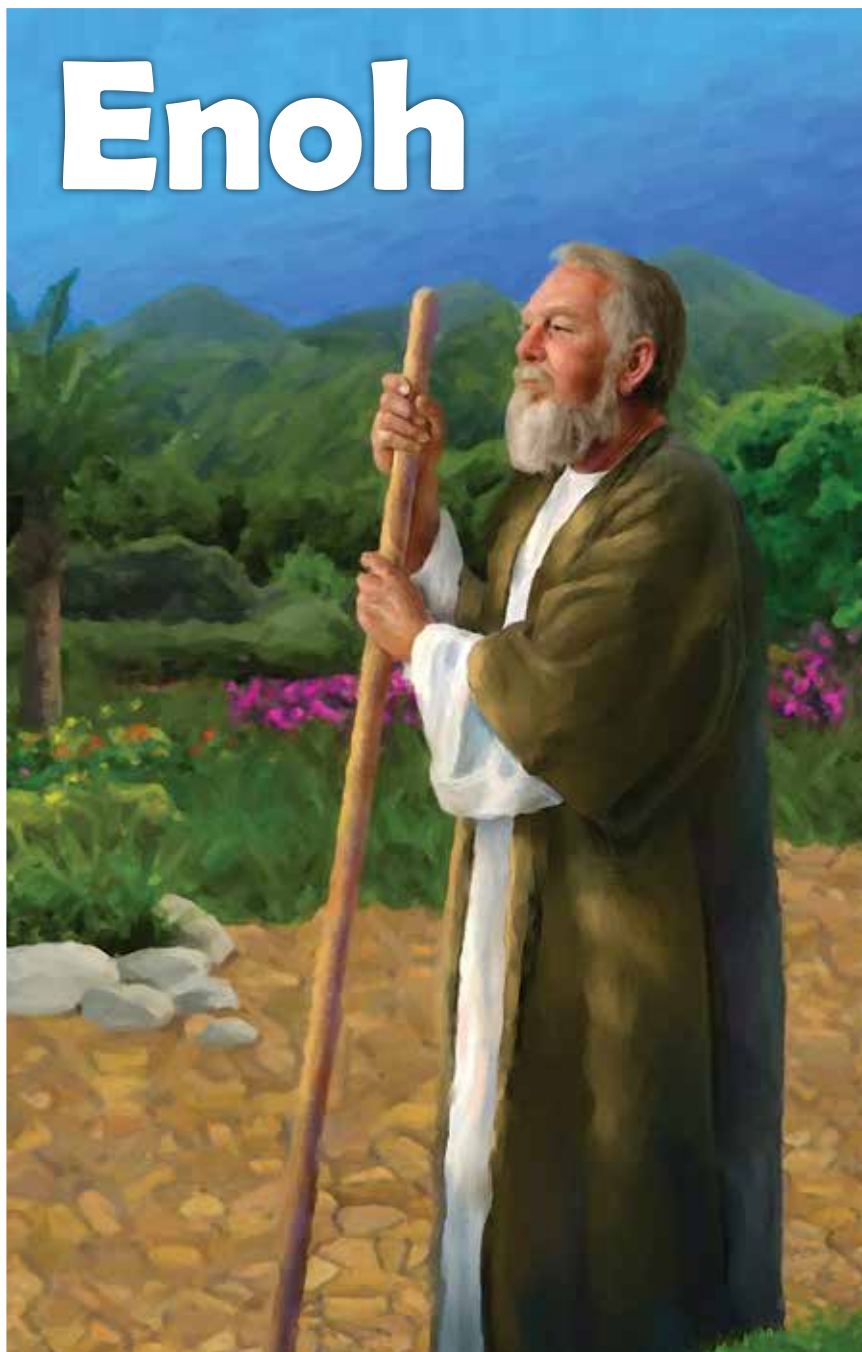
Petak, 2. prosinca 2016.

Odlomci iz spisa
Ellen G. White

Stanje našeg svijeta

”**G**radovi se širom svijeta pretvaraju u leglo grijeha i poroka. Kud god se okrenemo vidimo i čujemo samo zlo. Zamke čulnosti i razvrata vrebaju na sve strane. Plima pokvarenosti i zločina stalno nadolazi sve više. Svaki dan donosi nove zapise o nasilju, pljački, ubojstvima, samoubojstvu i mnogim drugim strahotama.

Gradski je život lažan i umjetan. Nezasitna strast za stjecanjem novca, vrtoglava uzbuđenja i težnja za uživanjem, zabavama, razmetljivošću, raskoši i rasipnošću – sve su to sile koje um i misli ogromnog broja ljudi odvrću od

prave svrhe života. One otvaraju vrata tisućama zala, i naročito nad mladima imaju gotovo nesavladivu moć.

Jedno od najsuptilnije postavljenih i najopasnijih iskušenja za mlade je strast prema zabavama. Bezbrojne svečanosti i praznici, razne igre (...) odvođe tisuće u vrtlog uzbuđenja i zabava, odvrćući ih od ozbiljnih životnih dužnosti. Novac koji bi trebalo upotrijebiti na bolje svrhe rasipa se na razne zabave.

Zahvaljujući djelovanju udruženja velikih proizvođača i

posljedicama radničkih sindikata i štrajkova, životne prilike u gradu postaju sve teže. Predstoje nam ozbiljne teškoće i nemiri.“ – *Zdravlje i sreća*, 321-323.

„Danas se vrše zločini svih vrsta kako bi se stekao novac. Sebičnost, prijevara, pljačka i krvoproliće čine ovaj svijet pravom Sodomom, a njegove stanovnike slične stanovnicima pretpotopnog svijeta. U pohlepi za imetkom, krši se Božji zakon.“ – *The Signs of the Times*, June 29, 1899.

„Učenje da su ljudi oslobođeni poslušnosti Božjim zahtjevima već

je oslabilo moć moralne obaveze, i otvorilo je ustave bezakonja u svijetu. Bezakonje, razvrat i izopačenost nas zapljuskuju poput neodoljive plime. Sotona djeluje u obiteljima. Njegova zastava se vijori čak i u domovima gdje se ispovijeda kršćanstvo. Javljaju se zavist, zle pretpostavke, licemjerje; otuđenje, nadmetanje, razdor, izdaja svetog povjerenja, povlađivanje požudi. Čini se da cijeli sustav religijskih načela i doktrina, koji bi trebao biti temelj i okosnica društvenog života, postaje nestabilna masa koja će se svakog časa slomiti. Najgori zločinci, kad zbog svojih nedjela završe u zatvoru, često primaju darove i pažnju, kao da posjeduju zavidne odlike. Njihov karakter i zločini uživaju ogroman publicitet. Novine objavljuju užasne detalje zločina, time ohrabrujući druge da varaju, pljačkaju i ubijaju, a Sotona likuje jer se njegovi pakleni planovi ostvaruju. Zaludenost porokom, razuzdan pogled na život, užasan porast neumjerenosti i bezakonja svake vrste i stupnja trebali bi potaknuti sve one koji se boje Boga da razmotre što može biti napravljeno kako bi se zaustavila plima zla.“ – *The Signs of the Times, July 4, 1899.*

„Svjetski ljudi teže slavi. Oni žude za kućama, zemljom i gomilom novca, da bi po svjetskim mjerilima bili smatrani velikima. Vrhunac njihove ambicije je dostići mjesto s kojeg bi mogli gledati dolje na siromašne s osjećajem nadmoćnosti. Ove duše grade na pijesku, i njihova kuća će se odjednom srušiti. Nadmoćna pozicija ne predstavlja istinsku veličinu. Ono što ne povećava vrijednost duše samo po sebi zapravo nema nikakvu vrijednost.“ – *The Youth's Instructor, November 2, 1899.*

Kako se ovo manifestira čak i u crkvama?

„Duhovna oholost, želja za zapovijedanjem, težnja za častima i položajima, nedostatak vladanja sobom, popuštanje strastima

i predrasudama, kolebljivost i nedostatak zdravoga rasuđivanja – sve to može biti uzrok pometnje u Zajednici i ugroziti njezin mir.

Teškoće su često prouzrokovane zlim jezicima, čija došaptavanje i nagovještaji zatruju lakovjerne duhove i rastavljaju najprisnije prijatelje. Tim ljudima, koji čine zlo, pomažu oni koji primaju sve otvorenih ušiju i zla srca govoreći: Reci, a ja ću proširiti dalje.“ – *V. Svjedočanstvo 148.*

„Neprijatelj će se uvući i pokušati odvratiti naše misli od važnog djela koje treba biti napravljeno za ovo vrijeme. On će težiti da nas zaokupi beznačajnim stvarima, navodeći nas da mislimo kako je naša dužnost da kritiziramo i osuđujemo druge; ali naše djelo je da se vjerno bavimo svojom vlastitom dušom. Moramo ispitivati svoje srce i shvatiti jesmo li ispravni u Božjim očima. Petar je pitao Isusa za Ivana: ‘Gospode, a šta će ovaj?’ ali mu je Isus odgovorio: ‘Šta je tebi do toga? Ti hajde za mnom.’ Svatko od nas treba izvršiti djelo za sebe, a dok kritiziramo druge, mi zapostavljamo najvažnije od svih djela.“ – *The Review and Herald, August 18, 1891.*

„Ja sam godinama osjećala duboku bol za duše, pošto mi je Gospod ukazivao koliko u našim skupštinama nedostaje ljubav prema Isusu. Postoji duh uobraženosti i sklonost k borbi za vlast i položaj. Vidjela sam kako se među adventistima sedmog dana udomačuje samohvalisanje i također mi je pokazano da – ukoliko se ljudska oholost ne ponizi i Krist ne uzdigne – kao narod nećemo biti u boljem stanju da dočekamo Krista prilikom Njegovog drugog dolaska nego što su bili Hebreji prilikom Njegovog prvog dolaska.“ – *V. Svjedočanstvo 463.*

Kako možemo izbjeći ovaj prevladavajući mentalitet?

„Među osobinama po kojima se Božji narod treba razlikovati od svijeta nalazi se poniznost.

Čovjek koji je najbliže Bogu i koga On najviše cijeni je onaj koji je najmanje hvalisav i samopravedan, koji se najmanje uzda u sebe, koji čeka Boga u poniznom povjerenju. Umjesto da težimo da se izjednačimo s drugima u časti i položaju, ili čak da ih u tome prestignemo, naš cilj treba biti da postanemo ponizni i vjerni Kristovi sluge. (...)

U ljubavi prema sebi, samouzdizanju i oholosti nalazi se velika slabost, ali je u poniznosti velika snaga. Ponositost i hvalisavost, kad se usporede s poniznošću i krotkošću, zaista su slabost. Blagost našeg Spasitelja i Njegovo otvoreno i skromno držanje učinili su da On osvaja srca ljudi. Međutim, odvajajući se od Boga, u našem ponosu i tami, mi stalno težimo k samouzdizanju, zaboravljajući da se moć nalazi u krotkosti uma.“ – *The Signs of the Times, October 25, 1897.*

Enoh – primjer za nas danas

„Enoh je bio prvi prorok na ovom svijetu. On je proročanski najavio drugi Kristov dolazak na ovaj svijet i djela koja će On tada učiniti. Svojim životom bio je uzor kršćanske dosljednosti. Riječ Božju u obilježavanju i osudi grijeha trebaju izgovarati samo sveta usta. Njegova proročanstva ne nalazimo u spisima Starog zavjeta. Možda nikada nećemo naći knjigu koja opisuje Enohova djela, ali apostol Juda, kao Božji prorok, u Novom zavjetu spominje Enohovo djelo.“ – *Komentari biblijskih tekstova, sv. 1, 1088.*

„Oni koji su se bojali Boga, tražili su ovog svetog čovjeka da ih pouči i da se s njim zajedno pomole Bogu. On je i javno radio na taj način što je Božje upute prenosio svima koji su bili voljni slušati riječi opomene. Njegovi naponi se nisu ograničavali samo na Šetove potomke. U zemlji u koju je Kain pobjegao želeći se sakriti od božanskog prisustva, Božji prorok je objavljivao čudesne prizore koji su mu bili pokazani u viziji: ‘Gle,

dođe Gospodin s mirijadama svetih svojih, da izvrši sud nad svima i osvjedoči sve bezbožnike među njima o svim njihovim bezbožnim djelima' (Juda 14, 15).

On je neustrašivo ukoravao grijeh. Dok je ljudima svog vremena propovijedao o Božjoj ljubavi otkrivenoj u Kristu, pozivao ih je da se vrate sa svojih zlih puteva, podizao je svoj glas protiv bezakonja koje je uzimalo maha i opominjao ljude svoga naraštaja da će kazna sigurno snaći krivce. Preko Enoha je govorio Duh Kristov, koji se ne ispoljava samo u izrazima ljubavi, milosrđa i preklinjanja. Sveti ljudi ne govore samo ono što se ljudima sviđa. Bog stavlja na srce i usta svojih glasnika i one istine koje su oštre i prodorne kao mač oštar sa obje strane.

Oni koji su ga slušali, osjetili su da sila Božja djeluje preko Njegovog sluga. Neki su poslušali opomenu i odrekli se svojih grijeha, ali je većina ismijavala svečanu poruku i još odlučnije produžila svojim putem. Sluge Božji u ovim posljednjim danima moraju objaviti sličnu poruku svijetu, i isto tako će naići na nevjerovanje i ismijavanje. Pretpotopni svijet je odbacio riječi opomene onoga koji je hodio s Bogom. Isto tako će i ljudi posljednje generacije postupiti sa svjetlošću opomene koju će im donijeti Gospodnji vjesnici.“ – *Patrijarsi i proroci, 65.*

„(Enoh) je također vidio izopačeno stanje svijeta u vrijeme kad se Krist treba pojaviti drugi put – da će postojati hvalisav, drzak, samovoljan naraštaj koji će ustati u pobunu protiv Božjeg zakona, odričući se jedinog Boga i našeg Gospoda Isusa Krista, gazeći po Njegovoj krvi i prezirući Njegovo iskupljenje. Vidio je pravednike krunisane slavom i čašću, dok je zle, koji su bili odvojeni od Gospodnjeg prisustva, progutao oganj.“ – *The Signs of the Times, February 20, 1879.*

„U Enohovom slučaju, obeshrabreni vjernici su poučeni da, dok žive među grešnim i izopačenim ljudima koji su bili u otvorenoj i smjeljoj pobuni protiv svoga Stvoritelja, ako Mu budu poslušni i imaju vjeru u

obećanog Otkupitelja pokazat će pravednost poput vjernog Enoha, biti prihvaćeni od Boga i konačno uzneseni do Njegovog nebeskog prijestolja.

Enoh, odvajajući se od svijeta i provodeći veći dio svog vremena u molitvi i razgovoru s Bogom, predstavlja vjerni Božji narod u posljednjim danima koji će biti odvojen od svijeta. Nepravda će u strahovitoj mjeri prevladati svijetom. Ljudi će se prepustiti zadovoljenju svake želje svog izopačenog srca, iznositi će prijevernu filozofiju i pobuniti će se protiv autoriteta uzvišenog Neba.

Božji narod će se odvojiti od nepravednih djela ljudi oko njih, težiti će čistoći misli i svetom skladu s Njegovom voljom, dok se Njegov božanski lik ne ogleda u njima. Poput Enoha, oni će biti podobni za prelazak u Nebo. Dok se trude poučiti i upozoriti svijet, oni se neće prilagoditi duhu i običajima nevjernika, već će ih osuditi svojim svetim razgovorima i pobožnim primjerom. Enohov prelazak u Nebo neposredno prije no što svijet bude uništen potopom predstavlja uznesenje svih živih pravednika sa zemlje prije no što ona bude uništena vatrom. Sveti će biti proslavljeni pred onima koji su ih mrzili zbog njihove odane poslušnosti Božjim pravednim zapovijedima.“ – *The Signs of the Times, February 20, 1879.*

„Enoh je bio sveti čovjek. On je služio Bogu u jednostavnosti srca. On je shvatio izopačenosti čovječanstva, odvojio se od Kainovih potomaka i ukoravao ih zbog njihovog velikog nevaljalstva. Na zemlji je bilo i onih koji su priznavali Boga, bojali Ga se i služili Mu. Ipak, pravedni Enoh je bio toliko žalostan zbog bezakonja neznabožaca koje je sve više uzimalo maha da se nije svakodnevno družio s njima zbog straha da, pod utjecajem njihovog nevjerstva, on Bogu neće uvijek ukazivati ono sveto poštovanje kojeg je Njegov uzvišeni karakter bio dostojan. Njegova duša je bila uznemirena gledajući kako oni svakodnevno gaze Božji autoritet. On se odlučio odvojiti od njih i većinu vremena

provoditi u samoći, posvećujući se razmišljanju i molitvi. On je čekao pred Bogom i molio se da još potpunije spozna Njegovu volju, da bi je mogao izvršiti.“ – *Spiritual Gifts 3, 54.*

Govoriti drugima o Kristovom ponovnom dolasku

„Svuda prevladava sklonost da se osobni rad prenosi na organizaciju. Ljudska mudrost teži udruživanju, centralizaciji i podizanju velikih crkava i ustanova. Djela dobročinstva mnogi prepuštaju udruženjima i dobrotvornim ustanovama; oni izbjegavaju dodir sa svijetom i njihova srca postaju sve hladnija. Sve više se uvlače u sebe, postaju neosjetljivi, te ljubav prema Bogu i ljudima izumire u njihovim dušama.

Krist svojim sljedbenicima stavlja u zadatak osobni rad, djelo koje se ne može obaviti preko nekog zastupnika ili zamjenika. Zalaganje za bolesne i siromašne, objavljivanje Evanđelja izgubljenima ne treba biti prepušteno udruženjima ili organizacijama dobrotvornih ustanova. Evanđelje zahtjeva osobnu odgovornost, osoban napor i osobnu žrtvu.“ – *Zdravlje i sreća, 124.*

„Dan za danom mi se trebamo boriti u dobroj borbi vjere. Dan za danom Bog će nam davati zadatak; i premda ne možemo od početka vidjeti kraj, trebamo se svakog dana preispitivati kako bismo shvatili jesmo li na pravedničkom putu. Moramo težiti da postanemo pobjednici, gledajući u Isusa, jer će u svakom iskušenju On biti pored nas da nam podari pobjedu. Svakoga dana trebamo razmišljati kako je to posljednji dan kad imamo prednost da radimo za Boga, i veći dio tog dana trebamo provesti u molitvi kako bismo mogli raditi u Kristovoj snazi. Na ovaj način je Enoh hodio sa Bogom, upozoravajući i osuđujući svijet manifestirajući pred njima pravedan karakter.

Mi govorimo kako vjerujemo da se Krist uskoro vraća na ovu zemlju i na nama leži svečana odgovornost jer izgubljeni svijet treba opomenuti na sud koji se približava. Ne

smijemo odbaciti našu odgovornost, moramo nositi teret djela. Svoje ja mora se izgubiti iz vida; moramo prikazivati Krista. Poput vjerne, poslušne djece, moramo slijediti svjetlost i odsjajivati njene dragocjene zrake na druge. (...) O, kad bismo mogli shvatiti koliko je cijelo nebo zainteresirano za spasenje svijeta, probudili bismo se sa svetom revnošću da budemo Isusovi sljedbenici. (...)

Oni koji tvrde da su Kristovi sljedbenici imaju odgovornost da upozore svijet. Kako mi izvršavamo ovo svečano djelo koje nam je povjereno? Moramo se poniziti pred Bogom, umjesto da slijedimo ljudske ideje. Moramo izaći pred svijet, govoreći Božje riječi, kako bi svijet znao da nas je Bog poslao.“ – *The Review and Herald, August 18, 1891.*

Učimo se od Enoha

„Enoh je vjerno ponavljao narodu sve što mu je Duhom proroštva bilo otkriveno. Neki su vjerovali njegovim riječima i odrekli se svog bezakonja da bi poštovali i bojali se Boga. Oni su često tražili Enoha na mjestima gdje se on sklanjao, i on ih je poučavao i molio se za njih da im Bog podari znanje o Njegovoj volji. Konačno,

on je odabrao neke trenutke za povlačenje, ne želeći da ga ometaju oni koji su ga tražili, jer su tako prekidana njegova sveta razmišljanja i razgovor s Bogom. On se nije stalno odvajao od društva onih koji su ga voljeli i slušali njegove mudre riječi; također se nije u potpunosti odvajao od bezbožnika. U određeno vrijeme on se sastajao i s pravednima i sa zlima, te je radio na tome da bezbožnike odvrti od njihovog zlog puta, dok je one koji su imali znanje o Bogu učio da mu služe još savršnije. On je ostajao u njihovom društvu dokle god im je mogao biti od koristi svojim pobožnim govorom i svetim primjerom, i onda bi se za jedno vrijeme sklonio iz cjelokupnog društva – od pravednika, od rugača i idolopoklonika, kako bi ostao u samoći, gladan i žedan razgovora s Bogom i tog božanskog znanja koje mu je samo On mogao dati.“ – *The Signs of the Times, February 20, 1879.*

„Gospod je volio Enoha jer Ga je on čvrsto slijedio, prezirao bezakonje i iskreno tražio nebesko znanje, kako bi mogao savršeno izvršavati Njegovu volju. Težio je da se još prisnije ujedini s Bogom, koga se bojao, koga je poštovao i obožavao. Bog nije dozvolio da Enoh umre kao drugi ljudi, već je

poslao svoje anđele da ga odvedu u nebo, da ne vidi smrt.“ – *Spiritual Gifts 3, 57.*

Zadivljujući rezultati

„Vijest koju je Enoh propovijedao i njegovo uznesenje na nebo predstavljali su uvjerljiv dokaz za sve koji su živjeli u to vrijeme. To su bili dokazi koje su Metušael i Noa s uvjerljivošću mogli upotrijebiti uvjeravajući druge da pravednik može biti uznesen.

Taj Bog koji je hodio s Enohom je naš Gospod i Spasitelj Isus Krist. On je i onda bio svjetlost svijeta isto tako kao što je i danas. Oni koji su tada živjeli nisu bili bez učitelja koji bi ih poučavali putevima života, jer su i Noa i Enoh bili kršćani. U propisima izloženim u Levitskom zakoniku dano je Evandjelje. I danas se traži poslušnost kao što se onda tražila. Kako je bitno da shvatimo značaj tih riječi!

Postavlja se pitanje: što je uzrok nedostacima u zajednici? Odgovor glasi: Mi dopuštamo da se naše misli odvoje od riječi Božje. Kad bismo se hranili riječju Božjom kao duševnom hranom, kad bismo ju razmatrali s poštovanjem i uvažavanjem, onda ne bi postojala potreba za tako mnogim i čestim svjedočanstvima. Bilo bi prihvaćeno jednostavno izlaganje Svetog Pisma i po njemu bi se postupalo.

Živa načela Svetog Pisma su kao lišće drveta života za iscjeljivanje narodima. (...)

Kad Sotona navaljuje na naše misli sa svojim sugestijama mi se možemo skloniti u tajni šator Najvišega ako se pridržavamo načela: 'Tako govori Gospod.'

Mnogi se ne ugledaju na naš sveti Uzor jer malo proučavaju jasno izražene crte Njegovog karaktera. I tako su mnogi svojim poslovnim planovima potpuno obuzeti, uvijek zaposleni da nemaju ni vremena ni mjesta za ljubljenog Isusa koji im želi biti prislan prijatelj i dragi suputnik. Oni ne povjeravaju Njemu svaku misao i svaki postupak, raspitujući se: 'Je li ovo put Gospodnji?' Kad bi to činili, oni bi hodili s Bogom, kao Enoh.“ – *VI. Svjedočanstvo 242, 243.*

OTAC VJERNIH

ABRAHAM

Subota, 3. prosinca 2016.

Odlomci iz Biblije i Duha
proroštva uz komentare
Rolly Dumaguita

Jedne noći kuću je zahvatio požar, i dječak je bio primoran pobjeći na krov. Njegov otac stajao je ispod, raširenih ruku, i dozivao je sina: „Skoči! Uхватit ću te.“ On je znao da dječak mora skočiti kako bi preživio. Međutim, sve što je dječak mogao vidjeti bili su plamen, dim i tama. Kao što možemo zamisliti, bojao se napustiti krov. Njegov otac ga je nastavio zvati: „Skoči! Uхватit ću te.“ Ali je dječak negodovao: „Tata, ne mogu te vidjeti!“ Otac je govorio: „Ja mogu vidjeti tebe. Skoči!“ Dječak je skočio, jer je vjerovao svom ocu. Tako i nas kršćanska vjera osposobljava da se suočimo sa životom ili sretnemo sa smrću, ne zato što mi možemo vidjeti, već zato što smo sigurni da nas vide;

ne zato što znamo sve odgovore, već zato što nas poznaju. To je značenje prave vjere. Vjera se bavi stvarima koje se ne vide i nadom u stvari koje nam nisu na dohvat ruke. Vjeru ne trebamo samo teorijski naučiti; nju u svom životu trebamo praktično iskusiti. Apostol Pavle objašnjava: „Jer se pravednost Božja u njemu otkriva iz vjere u vjeru, kao što je pisano: A pravednik će od vjere živjeti.“ (Rimljanima 1:17).

Zašto je tako važno živjeti vjerom? Koja je uloga vjere u zadobivanju pobjede? Apostol Ivan objavljuje da

„sve što je od Boga rođeno, pobjeđuje svijet. A ovo je pobjeda što pobijedi svijet: vjera naša.“ (1. Ivanova 5:4).

„Vjerom se može nadoknaditi svaki nedostatak karaktera, očistiti od svake nečistoće, ispraviti svaka greška i razviti svaka dobra osobina.“ – *Djela apostola*, 425.

„Zlo se može pobijediti i iskorijeniti samo kroz vjeru. Oni koji polaze na bojno polje osvjedočit će se da moraju imati svo oružje Božje. štit vjere bit će njihova sigurna obrana, i omogućit će im da postanu više nego pobjednici.“ – *Savjeti za roditelje*,

Ovu vjeru koja nam daje pobjedu nad svijetom pokazao je naš otac Abraham. Zašto je Abraham nazvan ocem vjernih? Kad razmišljamo o ocu nečega, mi zamišljamo nekog izumitelja ili nekoga tko je doprinio značajnom razvoju te stvari. Hipokrat se smatra ocem medicine, Edison ocem električne energije, a Carl Benz ocem autoindustrije. Šta je s Abrahamom? Kako je on postao otac vjernih? Moramo znati kakvo je bilo njegovo životno iskustvo da bismo razumjeli vjeru. Ako želimo imati vjeru koja donosi pobjedu nad svijetom, moramo imati vjeru Abrahamovu.

Abrahamov poziv

U Postanaku 12:1-3 čitamo o pozivanju Abrahama da izađe iz doma svoga oca. „I reče Gospod Abram: »Idi iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega u zemlju što ću ti je pokazati. I velik ću narod od tebe učiniti, i blagoslovit ću te, i uzveličat ću ime tvoje, i sâm ćeš biti blagoslov. I blagoslovit ću one koji tebe blagoslivlju, a prokleti onoga koji tebe proklinje; i svi rodovi zemaljski tobom će se blagoslivljati.« “

Ur Kaldejski bio je centar neznabožačke službe; zemlja je bila plodna, i u ovom mjestu se vrlo lako moglo obogatiti. Međutim, Bog u biti govori Abrahamu: „Izađi odavde. I dok se budeš selio, pokazat ću ti gdje se nalazi zemlja koju ću ti dati.“ Kakav je bio Abrahamov odgovor? Abraham je počeo pakirati svoju imovinu. Možete zamisliti reakciju njegove uže obitelji. Njegovi rođaci mogli su ga zapitati: „Zašto se pakiraš?“ „Odlazim!“ „Kuda ideš?“ „Bog će mi reći!“ „Je li zemlja plodna?“ „Ne znam!“ „Pričaj mi o zemlji u koju ideš.“ „Ne znam! Sve što znam je da Bog želi da idem tamo, i da će On biti sa mnom.“ Što će njegovi rođaci misliti o ovim njegovim izravnim odgovorima? Naravno, smatrali bi ga velikim bezumnikom. Međutim, što je pokretalo Abrahama na tako čudnovatu akciju? Apostol Pavle je

rekao: „Vjerom Abraham, pozvan da ode u mjesto što ga je imao primiti u baštinu, poslušao i ode, ne znajući kamo ide.“ (*Hebrejima 11:8*).

„Abrahamova spremnost da poslušao bez ikakvog pitanja ili sumnje predstavlja jedan od najupečatljivijih primjera vjere koji se mogu naći u cijeloj Bibliji. Za njega je vjera zaista bila ‘osnova onoga čemu se nadamo, dokaz stvarnosti kojih ne vidimo.’ (*Hebrejima 11:1*). Oslanjajući se na božansko obećanje, bez ikakvog opipljivog jamstva da će se ono doista ispuniti, on je napustio svoj dom, rodbinu i zemlju svojih predaka i iselio se, ne znajući kuda, da bi otišao tamo kuda ga vodi Bog. ‘Vjerom se naseli u obećanu zemlju, kao u tuđu, prebivajući pod šatorima s Izakom i Jakovom, subaštinicima istoga obećanja.’ (*Hebrejima 11:9*).

Proba kojoj je Abraham ovim izložen nije bila nimalo laka, niti je žrtva koja je tražena od njega bila mala. Bilo je jakih veza koje su ga vezivale za zavičaj, rodbinu i prijatelje, ali on nije oklijevao niti se ustezao da se odazove Božjem pozivu. On nije u pogledu obećane zemlje postavljao pitanja: je li zemljište plodno, klima zdrava, ima li ta zemlja pogodnu okolinu i pruža li priliku za nagomilavanje bogatstva. Bog je rekao, a njegov sluga je trebao samo poslušati; za njega je najsretnije mjesto na zemlji bilo ono koje mu Bog odredi.“ – *Patrijarsi i proroci, 110-112*.

Zašto je Bog zapovjedio Abrahamu da se odvoji od svojih rođaka i ode u njemu nepoznatu zemlju? Duh proroštva objašnjava: „Da bi ga Bog mogao osposobiti za njegov veliki budući zadatak: da bude čuvar svetih proročanstava i žive riječi Božje, Abraham je morao raskinuti svaku vezu sa svojim dotadašnjim društvom. Utjecaj rođaka i prijatelja ometao bi odgajanje koje je Gospod namjeravao pružiti svome sluzi. Pošto je Abraham na naročit način bio povezan s nebom, morao je živjeti među strancima. Morao je izgraditi poseban karakter, nešto što

se potpuno razlikuje od svijeta. Svoje postupke on nije mogao objasniti čak ni svojim prijateljima. Ono što je duhovnog karaktera mogu shvatiti samo oni koji su skloni duhovnosti, zato njegovi idolopoklonički srodnici nisu mogli shvatiti njegove postupke ni pobude koje su ga na to navodile.“ – *Patrijarsi i proroci, 110*.

Putovanje vjere

Poslušan Božjem pozivu, Abraham se preselio iz Ura u Haran i tamo ostao do smrti svog oca, Teraha. Onda mu je božanski glas naložio da pođe dalje i on je poveo svoju obitelj „te sav imetak što su ga namakli, kao i duše koju su stekli u Haranu“ (*Postanak 12:5*) – dušama pridobivenim kroz misijski rad.

Abraham je svuda, uključujući i njegovo sljedeće odredište – Betel, gradio oltare Gospodu. Dok je nastavljao svoj put prema jugu, zadesila ga je suša, ali on nije dovodio u pitanje vodstvo Providenja. On nije dozvolio da okolnosti poljuljaju njegovu vjeru u Božju riječ. Kako bi izbjegao glad koja je uslijedila, on je privremeno utočište zatražio u Egiptu, ali nije zaboravio cilj kojem ga je Bog vodio.

Osnivanje oltara

Dok se Abraham dalje kretao, oltari koje je ostavljao za sobom stajali su kao svjedočanstvo njegove vjere u živog Boga.

Život molitve se treba pokazati i danas, u crkvi Božjeg ostatka. „Oni koji tvrde da ljube Boga trebaju slično patrijarsima starih vremena, gdje god razapnu svoj šator, pored njega podignuti i oltar Gospodu. Ako je ikad bilo vrijeme da svaka kuća bude dom molitve, onda je to sigurno danas. Očevi i majke trebaju često uzdizati svoja srca Bogu u skrušenoj molitvi za sebe i za svoju djecu. Otac, kao svećenik porodice, treba jutrom i večerom prinostiti žrtvu Gospodu na obiteljskom oltaru, dok mu se žena i djeca trebaju pridružiti u molitvi i odavanju zahvalnosti Bogu. U takvoj obitelji će se Isus rado zadržavati.“ – *Patrijarsi i proroci, 133, 134*.

„Svaka obitelj treba imati ustaljeno vrijeme za jutarnje i večernje bogoslužje. Kako je lijepo kad roditelji okupe svoju djecu oko sebe ujutro kad ustanu da bi nebeskom Ocu zahvalili za Njegovu zaštitu tijekom noći i zamolili Ga za pomoć, vodstvo i brigu tijekom dana! Kako je lijepo kad se uvečer pred Bogom još jednom okupe roditelji i djeca zahvalni za blagoslove proteklog dana!

„Obiteljsko bogoslužje ne smijete prilagođavati okolnostima. Ne trebate se moliti samo povremeno, a da zanemarite molitvu kad imate naporan radni dan. Takvim postupanjem navodite svoju djecu na pomisao da molitva nema naročitog utjecaja. Molitva Božjoj djeci znači puno, i u njoj jutrom i večerom treba prinositi pred Boga darove zahvalnosti.

Očevi i majke, ma kako bio neodložan i hitan vaš posao, ne propustite okupiti svoju obitelj oko Božjeg oltara. Tražite zaštitu svetih anđela u svojem domu. Ne zaboravite da su vaši mili izloženi kušanjima.“ – *Odgovorno roditeljstvo*, 520.

Naslijede nesebičnosti

Abraham je napustio Egipat što je to prije bilo moguće i vratio se u Kaanan „vrlo bogat stokom, srebrom i zlatom“ (*Postanak 13:2*). Lot je i dalje bio uz njega, i oni su shvatili da ispaše više nisu dovoljno velike za njihovu stoku; odvajanje je bilo neophodno. Iako je Abraham bio po godinama stariji i pozvan od Boga, prepustio je Lotu da on prvi izabere gdje će se nastaniti.

„Molim te, neka ne bude svađe između mene i tebe, i između mojih pastira i tvojih pastira; ta ljudi smo, braćo! Nije li sva zemlja pred tobom? Molim te, odvoji se od mene! Ako ćeš ti nalijevo, ja idem nadesno; ako li nadesno, ja ću nalijevo“ (*Postanak 13:8,9*).

„U ovome se pokazala plemenitost i nesebičnost Abrahamovog duha. Koliko ih ima koji bi pod sličnim uvjetima, izlažući opasnosti sve, uporno tražili svoja osobna prava i prednosti! Koliko je obitelj koje su se upravo zbog toga rasule! Koliko se skupština razbilo, a djelo Božje postalo predmet prezira i podsmijeha među nevjernicima! (...) Kad bismo

uvijek prema svakom bez razlike bili prijateljski naklonjeni, i kad bismo drugima činili samo ono što želimo da se nama čini, nestalo bi bar polovine zala i nevolja koje život sa sobom donosi. Duh samouzdanja je duh Sotone, ali srce u kome se gaji ljubav Kristova imat će i ljubav prema blišnjemu, ljubav koja ‘ne traži svoje’ (*1 Korinćanima 13:4, 5*).“ – *Patrijarsi i proroci*, 118, 119.

Isti nesebičan duh Abraham je pokazao i u svojoj posredničkoj molitvi za stanovnike Sodome.

Abrahamova najveća greška

Prije nego što je postao otac vjernih, Abraham je načinio bolnu grešku time što je djelovao žurno, prije Boga. On je mislio da će zajedno sa svojom ženom moći „pomoći“ Bogu da ispuni obećanje da će od njegovih potomaka načiniti velik narod. Budući da su već bili stari, suglasili su se da Abraham treba požuriti i uzeti Hagaru, Sarinu ropkinju, kako bi mu ona rodila sina. Koliko je nevolja u domaćinstvu donijela ova greška!

Božje obećanje ispunjeno

Konačno, iako Sara odavno nije bila u godinama pogodnim za rađanje, i iako je Abraham već bio star, čudo rođenja njihovog djeteta se ostvarilo, kao što je Bog i obećao. Najvažnije nasljedstvo spasenja koje je Abraham ostavio svojim potomcima bio je čin vjere koju je on pokazao u spremnosti da Bogu na žrtvu prinese dijete čuda, Izaka. „Vjerom Abraham, kušan, prinese Izaka; i jedinorođenca prinašao je onaj koji je primio obećanja, komu bijaše govoreno: Po Izaku zvat će ti se potomstvo. Smatrao je da je Bog uzmožan i od mrtvih uskrisivati. Zato ga u predsluci i ponovno zadobi.“ (*Hebrejima 11:17-19*).

„Zapovijest je bila izgovorena riječima koje su očinskom srcu morale nanijeti najbolnju ranu: ‘Uzmi sada sina svojega, jedinca miloga, Izaka... i spali ga na žrtvu.’ Izak je bio svjetlost njegovog doma, utjeha i krijepost njegove starosti, prije svega nasljednik obećanog blagoslova. Kad bi ovog sina smrt zadesila nekim nesretnim slučajem ili uslijed bolesti, nježno očevo srce bi bilo slomljeno, i njegova

sijeda glava bi bila oborena tom dubokom boli. Međutim, njemu je bilo zapovjedbno da vlastitom rukom prolije krv svoga sina. To mu se činilo kao užasna nemogućnost.“ – *Patrijarsi i proroci*, 138, 139.

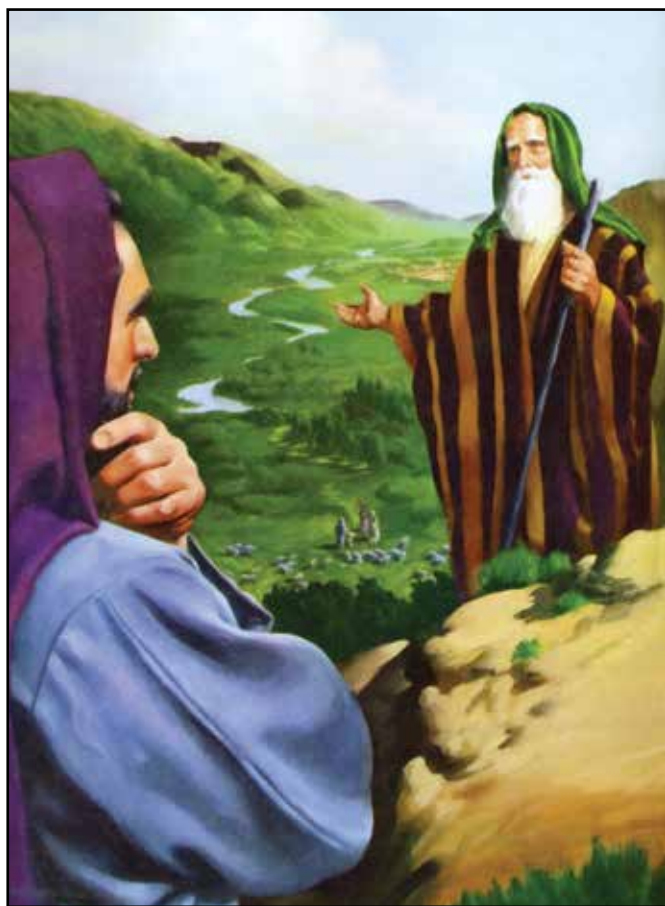
Ipak je poslije tri dana očajničke molitve Abraham započeo svoje putovanje ka planinama sa svojim ljubljenim sinom, kako bi izvršio poziv.

Dok su se približavali vrhu, Izak je zapitao: „Oče, eto ognja i drva, a gdje je Janje za žrtvu?“ O, kakvog li iskušenja! Koliko je draga riječ „oče“ duboko zasjekla u Abrahamovo srce! Ne još – nije mu sad mogao reći. „Sinko“, reče on, „Bog će se postarati za Janje sebi na žrtvu.“

„Na određenom mjestu podigli su oltar i stavili drva na njega. Tada je Abraham drhtećim glasom otkrio svome sinu božansku poruku. Sa strahom i iznenađenjem saznao je Izak za svoju sudbinu, ali je bez otpora pristao biti žrtvovan. Da je htio, mogao je pobjeći; jer se starac, izmučen bolom i iscrpljen borbom za posljednja tri strašna dana, ne bi mogao suprotstaviti volji snažnog mladića. Ali je Izak još iz djetinjstva bio odgajan da dobrovoljno i s povjerenjem poslušava, i pošto mu je Božja namjera bila izložena, dragovoljno se pokorio. On je vjerovao isto kao i Abraham, i smatrao je za čast što je baš on bio pozvan da svoj život položi na žrtvu Bogu. Nježno je pokušavao ublažiti očevu bol i hrabrio njegove iznemogle ruke da vežu uže kojim je sam imao biti privezan za žrtvenik.

A onda su izrečene posljednje riječi ljubavi, prolivene posljednje suze i posljednji put se otac i sin zagriše. Otac poteže nož da zakolje sina jedinca, ali mu je ruka bila odjednom zadržana. No anđeo Gospodnji zovnu ga s neba i reče: »Abrahame! Abrahame!« A on reče: »Evo me!« I reče: »Ne spuštaj ruku svoju na mladića niti mu što čini, jer sada znam da se ti bojiš Boga kad mi nisi uskratio svojega sina, jedinca svojega.« (*Postanak 22:11, 12*).

„Tad Abraham podiže oči svoje i pogleda: kad gle, iza njega ovan — rogovima se svojim zapleo u šipražju. I Abraham ode pa uze ovna te ga

prinese kao paljenicu umjesto svojega sina. A ono mjesto Abraham prozva imenom „Gospod će providjeti”, kao što se i danas veli: »Na gori će se Gospodnjoj providjeti.« (Postanak 22:13, 14). – *Patrijarsi i proroci*, 141-143.

Pouke iz Abrahamovog života

1. Bespogovorna poslušnost

„Abrahamova spremnost da poslušna bez ikakvog pitanja ili sumnje predstavlja jedan od najupečatljivijih primjera vjere koji se mogu naći u cijeloj Bibliji.“ – *Patrijarsi i proroci*, 110.

„I danas se mnogi kušaju isto tako kao što je nekada kušan i provjeravan Abraham. (...) Oni mogu biti pozvani da napuste svoje zanimanje koje im obećava bogatstvo i čast, da se odreknu pogodnih i korisnih veza i odvoje od svojih rođaka, kako bi krenuli putem koji, naizgled, pruža samo tegobe, samoodricanje i žrtve. Bog je odredio zadatak koji oni trebaju izvršiti.“ – *Patrijarsi i proroci*, 112.

2. Život molitve

„Život Abrahama, prijatelja

Božjeg, bio je zaista život molitve. (...) Očevi i majke, okupljajte svakog jutra i svake večeri svoju djecu oko sebe, i u smjernosti srca upućujte Bogu svoje molitve za pomoć. Vaši dragi su svakog dana izloženi iskušenjima i opasnosti. Od toga nisu pošteđeni ni mladi ni stari. Oni koji žele biti po volji Božjoj, moraju se mnogo moliti Bogu. Pobjeda se može izvojevati samo odlučnošću, nepokolebljivošću cilja, stalnom budnošću i

neprekidnim primanjem pomoći od Boga.“ – *Moj život danas*, 39.

3. Plemenit i nesebičan duh

Sjetite se Abrahamovog uzornog stava prema Lotu. „Ne gledajte samo svaki na svoje nego neka svatko gleda i na ono što je drugih.“ (Filipljanima 2:4).

4. Ljubav prema dušama koje propadaju

Iako se Abraham gnušao grijeha Sodomljana, „on je želio da se ti grešnici spase. Njegovo tako duboko i iskreno zanimanje i zalaganje za stanovnike Sodome pokazuje koliko bismo zabrinutost mi morali osjećati za nepokajane. Grijeh treba mrziti, ali grešnika treba voljeti i imati prema njemu samilosti. Svuda oko nas nalaze se duše koje beznadno odlaze u propast strašnu isto tako kao što je bila i ona što je snašla Sodomu. Svaki dan za nekoga znači svršetak vremena milosti i kušanja. Svakog trenutka neki prelaze granicu iza koje milost više ne dopire. A gdje su glasnici opomene i usrdnog preklinjanja

koji bi pozvali grešnika da izbjegne tu strašnu sudbinu? Gdje su ruke ispružene da ga otrgnu od smrti? Gdje su oni koji bi se u poniznosti i ustrajnoj vjeri molili Bogu za njega?“ – *Patrijarsi i proroci*, 128.

5. Otac koji je dobro upravljao svojim domom

„Božje svjedočanstvo o vjernom patrijarhu glasi: ‘Abraham slušao moj glas i držao moju naredbu, moje zapovijedi, moje odredbe i zakone moje.’ A na drugom mjestu kaže: ‘Jer za njega znam da će zapovjediti sinovima svojim i domu svojem nakon sebe da se drže puta Gospodnjega čineći pravednost i pravdu, kako bi Gospod izvršio na Abrahamu ono što je o njemu govorio’ (Postanak 26:5; 18:19). Nikad Abraham nije odstupio od istine iz sebičnih pobuda.“ – *Patrijarsi i proroci*, 128, 129.

6. Djelotvorna vjera

Kad je Bog naložio da prinese na žrtvu svog jedinorođenog sina, on je vjerom poslušao.

7. Svjedočanstvo cijelom svemiru

„Žrtva koja je tražena od Abrahama trebala je poslužiti ne samo za njegovo osobno dobro, niti pak isključivo na korist budućih naraštaja; ona je trebala predstavljati pouku za bezgrešne stanovnike neba i drugih svjetova. Ova zemlja kao poprište velike borbe između Krista i Sotone – poprište na kojem se plan spasenja sprovodi i ostvaruje – predstavlja udžbenik za cijeli svemir. (...)

Čak i za anđele je bilo teško shvatiti tajnu spasenja – razumjeti da Zapovjednik neba, Sin Božji, mora umrijeti za grešne ljude. (...) Kad je očeva ruka bila zadržana u trenutku kad je već bio zamahnuo da zakolje sina, i kad je umjesto Izaka žrtvovan ovan za kojega se zaista Bog pobrinuo – tada je zablislala svjetlost nad tajnom iskupljenja i tada su anđeli jasnije shvatili čudesnu Božju brigu za spasenje čovjeka.“ – *Patrijarsi i proroci*, 145, 146.

VJERAN MLADIĆ

Nedjelja, 4. prosinca 2016.

Eli Tenorio da Silva

U domu svog oca

Priča o Josipu je jedna od najdramatičnijih priča u Bibliji, prepuna pustolovina. Njegova obitelj je, u skoro svakom pogledu, bila disfunkcionalna obitelj. Njega su jako voljeli majka Rahela i otac Jakov, ali su mu braća zavidjela i mrzila ga.

Jakovu je grijeh bio oprošten. Lukavstvo, izdaja, laž i ostale unižene crte njegovog karaktera nestajale su u vatri života dok se vjera njegovog oca i djeda nije pokazala i u Jakovljevom životu. Ipak su posljedice njegovog grijeha i zlo mnogoženstva pratili njegovo domaćinstvo i donijele gorak rod. Njegove žene bile su pune ljubomore; njegovi sinovi bili su

svadljivi, nestrpljivi i nedostajalo im je samokontrole. Ove posljedice su rastuživale Jakova i nanosile mu bol i strepnju.

Tada se rodio Josip. On se pojavio da, poput melema, umiri srce ostarjelog patrijarha, dar sa Neba da ga utješi i motivira. On je bio drukčiji od svoje braće; njegova rijetka osobna ljepota kao da je bila samo odsjaj unutarnje ljepote duše i srca. (...) Osobine kojima se kasnije isticao u Egiptu – krotkost, vjernost i istinitost, već tada su se vidjele u njegovom svakodnevnom životu.“ – *Patrijarsi i*

proroci, 205.

Josip je bio vjeran, ljubazan i brižan u domu svog oca, i ta vjernost ga je pripremila za veći zadatak.

Prodan kao rob

Josipova braća bila su odsutna od kuće nekoliko mjeseci. Oni su se zaputili u daleko mjesto kako bi osigurali dovoljno ispaše za svoja stada. Jakovu su nedostajali njegovi sinovi i poslao je Josipa da ih pronade i izvjesti ga o njihovom stanju.

Josip je radosno poslušao svog oca i otišao od kuće.

Bog je kroz snove otkrio Josipu

da će on biti uspješan čovjek i da će napredovati. Njegova budućnost će biti sjajna. Ali Bog nije pokazao Josipu što će se događati između sadašnjosti i budućnosti.

Nakon što je putovao skoro 100 kilometara, Josip se konačno susreo sa svojom braćom. On je bio sretan i radovao se ovom susretu i druženju sa njima. Usprkos neljubaznosti svoje braće, Josip ih je volio.

Blagost i ljubav koju je Josip pokazivao prema svojoj braći bile su nagrađene mržnjom. Uplašili su ga njihovi osvetnički pogledi, gnjev, ruganje i prijetnje koje su otkrile njihove namjere da ga ubiju. Ponekad svjetlost pravedničkog života smeta onima koji nisu obraćeni.

Josipova braća su ga željela ubiti. Uхватili su ga i otrgnuli s njega haljinu, zatim su ga drsko bacili u duboku jamu. Dok su sjedili i jeli hranu koju im je Josip donio, on je čamio u jami, ostavljen da umre od gladi.

Ali kroz Božju providnost Josipov život je sačuvan: „Ubrzo poslije toga ugledaše jednu grupu putnika koja im se približavala. Bila je to karavana Išmaelaca s druge strane Jordana koji su putovali u Egipat, noseći začine i raznu drugu robu. Tada Juda predloži da svoga brata prodaju kao roba tim trgovcima umjesto da ga prepuste smrti. (...) S tim prijedlogom su se odmah svi složili, te brzo izvadiše Josipa iz jame.

„Kad je Josip ugledao trgovce odmah mu je bila jasna užasna stvarnost. Strašne sudbine da postane rob plašio se više nego smrti. U agoniji straha preklinjao je jednog po jednog od svoje braće, ali uzalud.“ – *Patrijarsi i proroci, 208.*

Prijezir, nerazumijevanje i zlostavljanje su uvijek bolni, ali je još bolnije kad vas preziru i zlostavljaju oni koje volite!

Put do Egipta bio je dug. Sam, daleko od kuće i od onih koje je volio i koji su voljeli njega, Josip se sigurno pitao: „Gdje je obećanje koje mi je Bog dao u snovima? Je li se Bog predomislio?“ Tijekom putovanja karavana je prošla blizu Kanaana, i Josip je izdaleka mogao vidjeti brda u kojima je živio njegov otac. Obuzele su ga misli pune straha i očajanja.

Hoće li ikada ponovno vidjeti svoga oca? Osjećao se nesprenim da se suoči s gorkim životom robovanja.

„Onda mu se misli uputiše Bogu njegovih otaca. U djetinjstvu su ga učili da tog Boga ljubi i da Ga se boji. Često je u očevom šatoru slušao priču o viziji koja je Jakovu bila pokazana kad je kao bjegunac i izgnanik bježao od kuće. Slušao je o obećanjima koja je Gospod dao Jakovu i kako su ona bila ispunjena; kako su u teškim trenutcima došli Božji anđeli i dali mu prava uputstva, tješili ga i štitali. Doznao je i za Božju ljubav kojom je za ljude predviđen Spasitelj. Sve te dragocjene pouke sad su živo izlazile pred njega. Josip je vjerovao da će Bog njegovih otaca biti i njegov Bog. Tada se svim srcem predao Gospodu i molio se da ‘čuvar Izraelov’ bude i s njim u zemlji njegovog izgnanstva.“ – *Patrijarsi i proroci, 211.*

U životu se često događaju stvari koje ne očekujemo, i takve stvari često ne možemo razumom objasniti jer su neshvatljive ljudskom umu. Kada se nešto tako neobjašnjivo dogodi, mi se možemo ili potpuno predati Gospodu ili pobuniti protiv Njega. Izbor je na nama.

Jednom prilikom radio sam sa starijim propovjednikom koji mi je ispričao priču o osmogodišnjem dječaku koji je često radio sa svojim ocem na željeznici. Dječak je volio svog oca i naučio ga je radosno slušati i bez oklijevanja. Jednog dana, dok su otac i sin radili na prugama, bili su toliko zaokupljeni poslom da nisu primijetili vlak koji se velikom brzinom približavao. Često oni koji rade na prugama posljednji čuju vlak zbog rasipanja zvuka i primijete ga tek kad on bude vrlo blizu njih. Takav je bio slučaj i sa ovim ocem i sinom. Dok se otac okrenuo i ugledao vlak, on se već približavao njegovom sinu. Nije bilo vremena da otac dopre do sina. Umjesto toga, on je uzviknuo: „Legni na zemlju i ne miči se!“ Bez osvrtnja ili zastajanja da razumije što mu je otac rekao, dječak je u trenutku poslušao i vlak je prošao prugom iznad njega, a on je ostao nepovrijeđen. On je bio spašen vjerom i poslušnošću, čak i bez razumijevanja.

Josip nije bio svjestan zašto ga je

snašlo takvo iskušenje, ali je on morao proći kroz školu patnji kako bi bio pripremljen za veću korisnost, kako bi ispunio plan koji je Bog imao za njegov život.

Na kraju krajeva, Josip je bio ljudsko biće. On je imao istu sklonost ka grijehu poput tebe i mene danas. Imao je mane koje je trebalo ispraviti. Kod kuće je bio okružen očevom brigom, i navikao je da mu ugađaju, umjesto da on služi drugima. Morao je naučiti da se ne oslanja na tjelesnu, ljudsku ruku, već da vjerom može vidjeti i uhvatiti se za ruku Nevidljivog. Josip je učio da prvo dolazi križ, a zatim i kruna.

Kušan u Egiptu

Prije svog dolaska u Egipat, Josip je prodan u ropstvo. Služio je deset godina Potifaru, kapetanu faraonove vojske.

Tijekom tih deset godina u Potifarovoj službi, sve što je on povjerio Josipovoj brizi, napredovalo je; tako je Potifar razumio da je Bog s Josipom.

Josip je postao uspješan čovjek, a Biblija nam otkriva tajnu njegovog uspjeha: „I Gospod bješe s Josipom, te bi sretan, i življaše u kući gospodara svog Egipćanina“ (Postanak 39:2).

Josip je radio na svom uspjehu, i Bog je blagoslovio njegove napore. Razmaženost i želja za stjecanjem prava bile su daleko iza njega. On nije očekivao da njegov napredak bude posljedica nekog neposrednog čuda. Znao je da se do uspjeha ne može doći bez truda, i radio je vjerno, cijelim svojim srcem i dušom da proslavi Boga i bude na blagoslov drugima. Kad je njegov trud počeo biti praćen napretkom, on je svoj uspjeh pripisivao Bogu.

U jednoj priči govori se o mladiću koji je tražio posao na farmi. Tijekom razgovora, farmer ga je pitao koje su njegove sposobnosti i vještine, a mladić je na to odgovorio: „Mogu mirno spavati tijekom olujne noći.“ Farmer ga nije razumio, te ga je ponovno upitao: „Koje su tvoje sposobnosti?“ Odgovor je bio isti:

„Mogu mirno spavati tijekom olujne noći.“

U nedostatku drugih mogućnosti, farmer je sa zabrinutošću zaposlio ovog mladića. Njegove sumnje su se povukle kada je mladić počeo raditi, i farmer je uvidio da je on pošten i vrijedan radnik. Zavolio je mladića i već je zaboravljao njegov „besmisleni odgovor“. Jedne noći su farmera i njegovu ženu probudili vjetrovi oluje koja se približavala.

Farmer je otrčao do sobe u kojoj je mladić spavao, da ga probudi kako bi pripremio farmu za oluju. U više navrata je kucao na vrata, ali se mladić nije budio. Farmer je otišao ogorčen, namjeravajući da ujutro otpusti mladića. „Od kakve koristi mi je pomoćnik na farmi, ako ga ne mogu probuditi da mi pomogne kad mi je najpotrebniji?“ razmišljao je. Kada je farmer otišao da prekrije traktor, vidio je da je on već prekriven. Kada je otišao da uvede stoku u štalu, našao je životinje kako mirno leže na svom mjestu. Sve što je on htio napraviti kako bi se pripremio za oluju, već je bilo učinjeno. Tada se prisjetio i razumio mladićev odgovor: „Mogu mirno spavati tijekom olujne noći.“

Josip je bio takav čovjek; on je sve svoje dužnosti vjerno izvršavao i mogao se u miru odmarati. Iako je bio okružen svakakvim iskušenjima, razmetanje svijeta nije imalo utjecaja na njega, niti ga je bilo što odvrćalo od dužnosti da bude vjeran Bogu.

Ovakvo ponašanje navelo je Potifara da Josipa promatra više kao sina nego kao roba. On je sad bio poslovno povezan s nekim od najistaknutijih pojedinaca u narodu. Bio je okružen idolopoklonstvom, raskoši, bogatstvom i kulturom najciviliziranije nacije od svih koje su tada postojale. Ipak, nije se stidio svoje vjere. U svim svojim dostignućima jasno je stavljao do znanja da je on sluga Božji.

Nadahnuće napominje da je Josip bio zgodan mladić. Njegov izgled je vremenom privukao pažnju žene njegovog gospodara i ona ga je pozvala na prijestup Božjeg zakona.

On je znao da će ga snaći posljedice, bilo da poslušati ili odbije njen poziv. Ako bi pristao, ona bi ga zaštitila i osigurala mu položaj u domaćinstvu. Ako bi odbio, zagorčala bi mu život. „Do toga trenutka on je ostao neokaljan pokvarenošću koja je cvjetala u toj neznabožičkoj zemlji, ali kako da se suprotstavi ovom iskušenju, tako neočekivanom, tako snažnom i zavodljivom?“ – *Patrijarsi i proroci*, 212.

Veliku utjehu pruža nam znanje da anđeli razumiju strepnju i suosjećaju s nama u našim strepnjama, jer je zapisano da su anđeli s dubokim interesom promatrali razvoj ove povijesne scene: „Anđeli su promatrali taj prizor s neopisivom zabrinutošću.“ – *Patrijarsi i proroci*, 212.

„Njegov cijeli budući život ovisio je o toj trenutnoj odluci. Hoće li trijumfirati načelo? Hoće li Josip i dalje ostati vjeran Bogu?“ – *Patrijarsi i proroci*, 212.

Kad se suočio s ovim najtežim iskušenjem, Josip se nije odlučio za ugodnost, već je stajao čvrsto s odlučnošću koju je stekao prije mnogo godina kad je odveden od kuće. Držat će se svog uvjerenja i Boga kome služi. Odgovorio je ženi svog gospodara: „Kako bih onda učinio tako veliko zlo i sagriješio protiv Boga?“ (*Postanak 39:9*).

Dok su ga životne okolnosti izgrađivale, Josip je također morao vršiti aktivne izbore kako bi ostao vjeran. Izbjegavanje iskušenja nije bilo lako, čak ni za našeg biblijskog heroja. Ipak, pomoću iste snage koja nam se i danas nudi, Josip se uspio suprotstaviti zlu.

Bog je voljan svakoga od nas pripremiti da stoji čvrsto za Njega; ipak, kad dođe vrijeme, mi moramo donijeti odluku i djelovati u skladu s njom, bez obzira na trenutne okolnosti.

Josip je odbio poziv da zgriješi protiv svoga Tvorca, te je uslijedilo neprijateljstvo žene koja je bila toliko privučena njegovim vanjskim izgledom, ali nije mogla ni vidjeti ni cijeliti njegovu unutarnju ljepotu.

Kao nagradu za svoju vjernost, Josip je bačen u tamnicu gdje su se tamničari prema njemu ophodili vrlo okrutno. Ali Gospod je bio s Josipom, i njegov pravi karakter sjao je čak i u mraku tamnice.

Od zatvorenika do upravitelja

Josip je i dalje bio vjeran u svom skromnom poslu zatvorenika, a Bog je nastavio djelovati u njegovom životu.

Kroz Božju providnost, Josip je stigao pred faraona, koji je u njemu vidio jedinu osobu koja je mogla spasiti Egipat od dolazeće suše i gladi. Josip je postao upravitelj Egipta i spasitelj ne samo egipatskog naroda, već i okolnih nacija koje bi inače stradale od suše koja je pogodila to područje.

Kao upravitelj Egipta, Josip je bio samo stupanj ispod faraona, a ipak je i dalje bio ljubazan, pošten i u svemu vjeran, na prvom mjestu Bogu, a onda i faraonu.

Sa svom vlašću koja mu je dana, Josip se lako mogao osvetiti svojoj braći, kao i zloj Putifarovoj ženi. Ali on to nije učinio, jer je i dalje volio one koji nisu voljeli njega. Umjesto da kazni svoju braću, on je prema njima iskazao suošjećanje, zbrinuo ih je, ugostio i branio.

Pouke iz Josipovog života

Važnost malih stvari:

Josip je bio vjeran u malim dužnostima i u svom stavu prema onima koji su ga okruživali. On je hodio znajući da je u Božjoj prisutnosti. Njegova vjernost u sitnicama pripremila ga je za uspjeh; zadobio je naklonost i Boga i ljudi.

„Suštinu života ne čine velike žrtve i neka čudesna dostignuća ravna podvigu, već upravo skup svih pojedinosti koje se obično smatraju sitnim i beznačajnim. Sitnice u našem životu koje naizgled ne zaslužuju nikakvu pažnju najčešće su povod koji ima velike i trajne posljedice, bilo na dobro ili na zlo. (...) Samo ako u iskušenjima svakodnevnog života postupamo po načelima steći ćemo snagu da ostanemo vjerni i postojani

i u najtežem položaju i u najvećoj opasnosti.“ – *Zdravlje i sreća*, 437, 438.

Strpljenje:

U svojoj božanskoj mudrosti, Bog Josipu nije pokazao iskušenja s kojima će se suočiti, već je Josip godinama čekao da vidi ispunjenje Božjeg proročanstva o slavnim danima.

„Strpite se i vi, učvrstite srca svoja, jer se dolazak Gospodinov približio.“ (*Jakov 5:8*). „Strpljenje je njegovim pobjedama doprinijelo isto toliko koliko i hrabrost. U nevolji se duše krotkošću mogu pridobiti za Krista isto tako kao i smjelošću i hrabrošću u borbi. Kršćanin koji je ispunjen strpljenjem i vedrinom u nevolji i patnjama, koji čak i samu smrt dočekuje u miru i spokojstvu nepokolebljive vjere, može za Evandjelje učiniti više nego da je cijelog života vjerno radio.“ – *Djela apostola*, 349.

Samoodricanje:

Da bi ostao vjeran Bogu koga je volio, Josip se odrekao prilike da zadobije naklonost i strast Potifarove žene, kad mu je, iz njegove perspektive, njegova vjernost mogla donijeti samo progonstvo i patnju.

„Mi uvijek trebamo biti na strani pravde zato što je to jedino ispravan stav, a posljedice prepustimo Bogu.“ – *Velika borba*, 405.

„Samo oni koji su sudionici sa Kristom u Njegovom samoodricanju i žrtvi sudjelovat će s Njim i u Njegovoj slavi.“ – *Odabrane poruke 2*, 216.

Samoodricanje znači ne činiti ono što je pogrešno kad nas naše sklonosti na to navode. To znači oduprijeti se iskušenju da se posvećujemo riječju ili djelom; uzdržavati se od kritiziranja drugih;

biti strpljiv s onima čije je ponašanje iritantno i naporno; vršiti težak posao koji nitko drugi ne želi vršiti, ne radi odobravanja ili iz pukog osjećaja dužnosti, već zato što Bog želi da to napravimo sa nepokolebljivom vjernošću. Samoodricanje je služenje drugima kad se tijelo bori da služi sebi.

Ljubav:

Josip je bio predlika Krista. On je volio one koji nisu zaslužili njegovu ljubav, one koji su ga prezreli i odbacili. Ljubav ga je osposobila da oprostí onima koji su ga zlostavljali i da ih spasi.

Josip je iskusio Isusovu ljubav, i na taj način on je postao izvor života i dijelio je Isusovu ljubav.

Kad shvatimo da nas Bog voli i da nam prašta, tada, i samo tada ćemo i mi biti u stanju voljeti i praštati.

Zaključak

Bog može raditi s našim ograničenjima; On može ispraviti naše greške.

Usprkos svojim nedostacima, Josip je bio pobjednik. Ovaj vjerni mladić se predao u Božje ruke, i odlučio je prepustiti Bogu da upravlja njegovim životom.

Jeste li ponekad nesigurni po

pitanju svih Božjih planova za vas? Nije neophodno, čak nije ni moguće razumjeti sve Njegove planove jer su Njegove misli i Njegovi putevi uzvišeniji od naših.

Međutim, postoji nešto što mi možemo učiniti; odlučiti da Mu budemo vjerni, usprkos okolnostima, i uvijek vjerovati da nam On može oprostiti i ispraviti čak i naše najveće greške.

Sve što je Josip učinio da bi se odupro iskušenju bio je njegov udruženi trud sa Bogom. On je bio odgojen da se osloni na Boga u svim okolnostima, a ipak je i sam za sebe odlučio reći „ne“ iskušenju. To nije nešto što je samo on mogao učiniti. Bog priprema svakoga od nas da čvrsto stojimo na Njegovoj strani, ali i mi moramo aktivno djelovati. Moramo donijeti odluku i ponašati se u skladu s njom. Josipu nije bilo lako. Ni nama neće biti lako. Kad se ovakvi događaji lijepo uviju u formu priče, to izgleda jednostavno, ali nije tako.

Dok su mladići u Egiptu uživali u čulnosti i svakojakim svjetskim zadovoljstvima, on je morao odabrati na koju će stranu stati. On je odabrao biti drukčiji. Njegov govor je bio drukčiji, njegovo ponašanje, njegova prehrana, njegovo odijelo, dan koji je svetkovao, sve je to bilo drukčije. Iako ljudi nisu uvijek cijenili ove različitosti, on ih se nije stidio; kroz njegov život Krist je obasjavao i njih.

Jesi li i ti drukčiji, poput Josipa? Svjetli li Isus kroz tebe? Živiš li životom vjere i pobjede?

Nama je potrebna snaga da bismo živjeli kao što je Krist živio. On je obećao: „Primit ćete silu.“ Potreban nam je Isus, da pobjedi u borbi protiv grijeha, da sruši čvrste zidove sebičnosti i ravnodušnosti, da dopre do ljudskih srca i promijeni ih.

Neka Isus bude stvarnost tvog i mog života kao što je bio stvaran i u Josipovom životu. On uskoro dolazi da nas odvede kući. Vrijeme je da zasjamo!

NJEŽAN I PONIZAN VOĐA

Srijeda, 7. prosinca 2016.

Liviu Tudoroiu

Dar

Priča o Mojsiju obišla je cijeli svijet i u mnogim generacijama i kulturama stekla je divljenje i poštovanje. „Mojsije“ je ime koje cijelo židovsko društvo čini radosnim te su ponosni na ovog znamenitog osloboditelja. No iza toga što svijet zna o Mojsiju, ili što hebrejska tradicija možda naglašava o ovom velikom Božjem čovjeku, ono što ljudi zaista pamte je predivna biblijska priča koju znaju i djeca – priča o malom kovčežiću i bebi Mojsiju.

Bog Izraelov je nježno promatrao svoj ugnjetavani narod tijekom 400 godina ropstva. Sada je Stvoritelj vremena bio spreman ispuniti

proročanstvo i izbaviti svoj narod pomoću dara koji će biti nazvan „Mojsije“.

Spletke

Mojsije je stupio na scenu kad su faraonova pohlepa, mržnja i osobne zlonamjerne ambicije dostigle vrhunac. Mojsije je bio Božji odgovor na bolesnu težnju za ponosom egipatskog carstva. Egipatski faraon se nadao da će Josipova smrt izbrisati iz sjećanja njegovog naroda Josipovog Boga koji ih je sve sačuvao. Ipak, čitamo da su, što su više egipatski nadzornici mučili Hebrejski narod,

„to se više množaše i napredovaše“ (Postanak 1:12).

Kad god su ljudi koji su predstavljali Božju crkvu bili suočeni sa najokrutnijim progonstvima pod različitim kraljevima i carevima, umjesto da se njihov broj smanjivao, on se umnožavao. Tako se Božja ljubav širi u što je moguće više srca – i tako je Mojsijev Bog postao Bog kasnijih generacija mnogih vjernika.

Božansko providenje

Po svemu sudeći, izgledalo je da je Mojsije rođen u pogrešno vrijeme i na pogrešnom mjestu. Ali nebeski

Bog ne mora nikome objašnjavati svoje ciljeve i namjere. Stoga je u takvim okolnostima vjera Mojsijevih roditelja – Amrama i Jokebede – jačala, i Bog je nagradio njihovu hrabrost. Jokebedina vjera bila je izvan moći shvaćanja ljudskog razuma i Božji anđeli poslani su da zaštite dijete kome je povjeren vrlo važan zadatak. Sam proglas izdan s namjerom da uništi dijete bio je poništen Providenjem.

Egipatski državljani

Dok je mali trščani kovčezic usamljeno plutao Nilom, vjetrovi i struje velike rijeke podčinili su se Božjoj volji, upravljajući ga prema mjestu gdje se faraonova kćerka došla okupati. Ona je prvo bila iznenađena, ali kad je otvorila kovčezic i ugledala to najnemoćnije među nemoćnim bićima, njeno srce je bilo duboko i nježno pokrenuto prizorom ovog malog djeteta. Sada je Mojsije imao „majku“ i dom – i odsad pa nadalje, Egipat je imao budućnost. Heroj ovog poglavlja je Jokebeda, prava majka koja će bebi osigurati najbolji odgoj koje je čovjek ikada primio. Jokebeda je bila majka koja se borila protiv vremena i koristila je svaki trenutak, brojeći dane, bdijući noćima, sve dok nije nastupio bolan trenutak kad se njezin sin morao suočiti s najtežim ispitom s kojim se čovjek njegovog vremena mogao susresti.

Budući da je usvojen kao faraonov unuk i nasljednik prijestolja, Mojsije je primio najviše vojne i civilne obuke – kao general bio je čovjek rata. Na kraju je postao ikona nacionalnog ponosa. Najšira panorama koju je ljudsko oko ikada moglo zamisliti pružala se pred Mojsijem; pod nogama su mu bile privlačnosti svijeta i luksuzna zadovoljstva, spremna da obogate njegove strasti i zadovolje njegovo „ja“. Hoće li pasti ili će stajati uz svoju „prvu ljubav“, Boga njegovog djetinjstva?

„Mojsije je bio osposobljen da zauzme istaknuto mjesto među velikim ljudima na zemlji, da blista

na dvorovima tada najslavnijeg carstva i da u svoju ruku uzme žezlo njegove sile. (...) Kao povjesničaru, pjesniku, filozofu, vojskovođi i zakonodavcu, njemu nema ravna. Međutim, iako je sve to bilo pred njim, on je ipak imao moralne snage da odbije laskavu priliku da stekne bogatstvo, čast i slavu; 'i volje stradati s Božjim' narodom (Hebrejima 11:25).“ – *Patrijarsi i proroci*, str. 247.

U ime pravde

Točno onda kad je egipatski svijet bio spreman za promjenu koja bi osigurala budućnost ovog carstva, Mojsije je učinio nezaboravno djelo i postao nacionalni izdajnik.

„Odlučivši da ubije Egipćanina, Mojsije je zapao u istu onu zabludu u koju su tako često zapadali i njegovi preci, a to je preuzimanje u vlastite ruke onoga što je Bog obećao da će On učiniti. Božja volja nije bila da se Njegov narod oslobađa ratom, kao što je to Mojsije zamišljao; već Božjom snagom, tako da slava pripadne jedino Njemu. Pa ipak i taj preuranjeni postupak Bog je iskoristio za ostvarivanje svoje namjere. Mojsije još nije bio spreman za veliko djelo koje ga je očekivalo.“ – *Patrijarsi i proroci*, str. 250.

U očima mnogih, na temelju ljudskog rasuđivanja i moralnosti, Mojsijev je čin bio opravdan. Ljudska rješenja su često popularnija od Božjih rješenja, jer uključuju ljudske zasluge, doprinoseći da se zabludjelim ljudskim težnjama pokušava zaslužiti spasenje.

„Mojsijev prenatrpan postupak i ubojstvo Egipćanina izazvano je duhom pretpostavki. Vjera djeluje u snazi i mudrosti Božjoj, a ne u ljudskim putevima.“ – *Fundamentals of Christian Education*, str. 344.

Koliko njih je ubijeno, mučeno, progonjeno ili odbačeno u ime Boga ili u ime pravde? Kad god smo puni takvih emocija koje teže da nadjačaju našu vjeru i poslušnost Bogu, mi ćemo se vjerojatno

ponašati na isti način u inače opravdanim društvenim, religioznim ili zakonodavnim okolnostima. Mojsije, čovjek koji je trebao postati faraon, čovjek mača, morao je biti nanovo rođen, jer nije bio spreman. Oni koji trebaju postati osloboditelji prvo trebaju biti oslobođeni mržnje koja je u njima. Bila je potrebna duhovna „operacija“ da presječe dugo nagomilavanu mržnju prema egipatskom ropstvu; Mojsiju su bili potrebni novo srce i nov duh.

Oganj

„Utjecaji koji su (Mojsija) u Egiptu okruživali – ljubav prema njegovoj drugoj majci, visoki položaj koji je zauzimao kao carev unuk, raspustan život u svemu, istančanost, suptilnost i misticizam lažne religije, sjaj idolopokloničkog bogoslužja, svečano veličanstvo arhitekture i kipova – sve to je ostavljalo dubok dojam na razvitak njegovog uma i oblikovalo, do određene mjere, njegove navike i karakter. Te dojmove mogli su izbrisati samo vrijeme, promjena okoline i stalno održavanje veze s Bogom. I sam Mojsije se sa svoje strane morao boriti kao što se čovjek bori za životni opstanak, da bi odbacio zabludu i prihvatio istinu, ali kad bi ta borba postajala preteška za ljudsku snagu, Bog je bio njegov pomoćnik.“ – *Patrijarsi i proroci*, str. 250, 251.

Ako promatramo Mojsijevu povijest, možemo lako shvatiti da je njegov život bio podijeljen u četrdesetogodišnje periode. Kada je imao 40 godina, bio je spreman vladati svijetom pomoću mača. On je bio spreman izbaviti svoj narod ljudskom snagom – ali nije bio spreman povesti Božji narod iz ropstva. Providenje je smatralo neophodnim da odredi još 40 godina kako bi uklonilo Egipat iz Mojsijevog srca.

„To je bilo Mojsijevo iskustvo stečeno četrdesetogodišnjim školovanjem u pustinji. Da bi mu dala takvu vrstu iskustva, beskonačna Mudrost nije to

razdoblje smatrala previše dugim niti cijenu previše visokom.“

– *Odgoj, str. 55.*

Punjenje baterija

Kad je imao oko 80 godina, Mojsije je konačno shvatio da treba biti pastir, ne ratnik – i tako je primio Božji nalog, tako krotkog i poniznog duha da Biblija o njemu piše da je bio „Veoma ponizan čovjek, više no bilo koji čovjek što je bio na licu zemlje“ (*Brojevi 12:3*).

„Mojsije nije samo razmišljao o Bogu, on Ga je vidio. Bog je u viziji uvijek stajao pred njim. Nikada nije gubio iz vida Njegovo lice. Za Mojsija vjera nije bila nagađanje, već stvarnost. Vjerovao je da Gospod na poseban način upravlja njegovim životom i u svim prilikama u životu on Ga je priznavao. Uzdao se u Njega da će mu dati snagu kako bi se odupro svakom iskušenju.“ – *Odgoj, str. 55.*

Voda

Mojsijeva jedinstvenost otkrila se u vrijeme velikog otpadništva: obožavanja zlatnog teleta. On je zauzeo čvrst stav protiv grijeha svog naroda, a ipak je situaciju držao u ravnoteži kada ga je njegova ljubav prema njima pokrenula da se moli za njih, najspecifičnijom molitvom koju je smrtnik ikada izrekao.

„Stupivši među njih, Mojsije prođe kroz gomile razvratnika i zgrabivši idola baci ga u vatru. Zatim ga je satio u prah i posuvši ga po vodi koja je dolazila s brda, dao je narodu da pije. Tako je bilo prikazano potpuno ništavilo onoga što su oni obožavali.“ – *Patrijarsi i proroci, str. 328-330.* To znači stajati čvrsto protiv grijeha. To može izgledati vrlo nemilosrdno, ali je ovo bio ispravan stav zbog istinske ljubavi koju je gajio prema njima kao narodu i njegove revnosti za čast i slavu Božju.

„I ljubav ništa manje od pravde zahtijeva da se ovakav grijeh (klanjanje zlatnom teletu) kazni. Bog ne samo da je vrhovni gospodar nego i zaštitnik i čuvar svog naroda. On uklanja one koji ustraju u

pobuni da ne bi i druge vodili u propast. (...)

To što je tom prilikom postradalo njih nekoliko tisuća bila je samo Božja milost, da ne bi istom kaznom morao pohoditi milijune. Da bi spasio mnoge, morao je ipak neke kazniti.“ – *Patrijarsi i proroci, str. 333.*

Levijsko pleme nije sudjelovalo u idolopokloničkom bogoslužju. Iz drugih je plemena bilo mnogo onih koju se unatoč grijehu pokazali svoje pokajanje. ‘Ali većina preostalih, uglavnom ‘svjetina’ koja je i tražila da se tele načini, uporno je ustrajala u svojoj pobuni. U ime Gospoda Boga Izraelovog, Mojsije naredi onima koji su mu stajali s desne strane i koji nisu sudjelovali u idolopoklonstvu da pripašu mačeve i pobiju sve one koji su ostali uporni u svojoj pobuni. I pogibe naroda u onaj dan do tri tisuće ljudi’ (*Izlazak 32:28*). Bez obzira na položaj, pleme i prijateljstvo, vođe pobune su bili pobijeni, a pošteđeni su svi koji su se ponizili i pokajali.“ – *Patrijarsi i proroci, str. 332.*

U izgradnji Mojsijevog karaktera, ovo je bilo djelo „pravde“ koje je on izvršio u Božje ime. Nakon toga, on je otišao posredovati za one koji su bili krivi, ali su se pokajali. „Vi ljuto sagriješiste“, rekao je, „zato sada idem gore ka Gospodu, da bih ga umolio da vam oprostí grijeh.“ Otišao je, i u svom priznanju pred Bogom rekao je: „Narod ovaj ljuto sagriješí načinivši sebi bogove od zlata. Ali oprostí im grijeh: **Ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao**“ (*Izlazak 32:30-32*).

Kakva je ovo bila molitva! Mi godinama čeznemo pjevati „pjesmu Mojsijevu i pjesmu Janjetovu“, ali samo nekolicina je razumjela značenje ove pjesme. S kakvom ćemo strašću i emotivnim nabojem pjevati ovu pjesmu i u kojoj mjeri će ona oslikavati pouke iz našeg vlastitog zemaljskog putovanja i iskustva! Jesmo li se molili kao Mojsije, govoreći: „Gospode, ako ne pridobiješ mog sina ili moju kćer, ako ne oprostiš grijeh mog naroda,

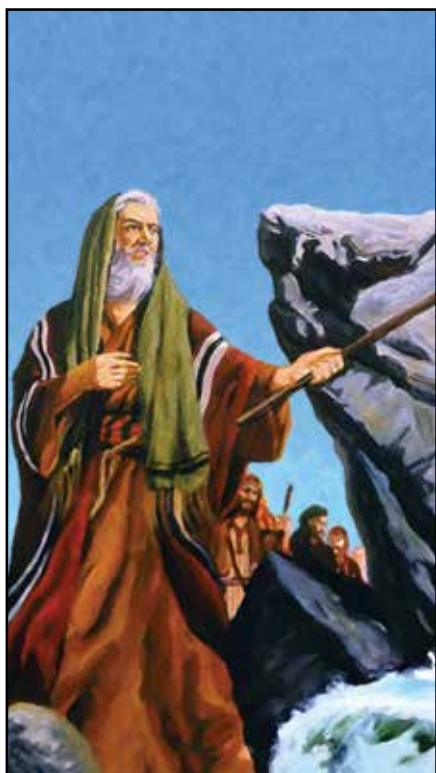
moje zajednice, ako ne prihvatiš njihovo pokajanje, **ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao**“?

Nakon što sam osobno analizirao ovaj povijesni „isječak“, shvatio sam da nije svatko tko se naziva vođom istinski vođa i da ne može svatko niti biti vođa. Mi smo skloni promatrati Mojsija kao čovjeka mača, a Arona, njegovog rođenog brata, kao pristojnog čovjeka, „uravnoteženog“, razumnog, smirenog, popularnog među ljudima, karizmatičnog. Međutim, gdje je Aron bio kad se Mojsije molio i za njegov život? Gdje je on bio da kaže: „**Ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao**“? Sad shvaćam! Smiren i blage naravi, Aron je volio sebe, a Mojsije je volio svoje stado. Aron se bojao za svoj život, Mojsije nije; Aron nije mario za izraelski narod, Mojsije je bio spreman umrijeti za njih – u tome je bila razlika. U ime svih nas tražim oprostaj od Gospoda Isusa, za sve prilike u kojima smo bili u tako tužnom, poražavajućem položaju poput Arona.

S druge strane, Mojsije je svakodnevnim predanjem dozvolio Bogu da od njega učini to što jeste. Jesam li ja voljan učiniti isto? Savršeni sklad između pravde i milosti pokazao se u savršenoj ravnoteži u životu ovog velikog Božjeg čovjeka. Uz Isusa Krista i apostola Pavla (*Rimljanima 9:3*), ovo je još jedan čovjek koji je bio spreman zamijeniti sudbinu sa svojim narodom. Njegovo ime bilo je Mojsije – i zato ćemo pjevati pjesmu Mojsijevu i pjesmu Jagnjetovu.

Vizija

Nakon toliko godina s buntovnim, gundajućim, tvrdoglavim narodom, Mojsija je savladao grijeh njegovog zrelog doba. U trenutku izmučenosti on je izgubio strpljenje i ono ljudsko u njemu propustilo je proslaviti Boga. Ostarjeli Mojsije dvaput je udario u stijenu. Bilo je potrebno samo progovoriti stijeni, ali je udaranjem

u nju on oskvrnuo simbol Krista. Pripisujući na ovaj način čast i moć sebi, Mojsije je obeščastio Stvoritelja. U samo jednoj stvari, samo jednom prilikom nakon toliko godina poslušnosti, Mojsije je učinio grešku koja ga je stajala budućnosti u obećanoj zemlji (*Ponovljeni zakon 3:23-26*).

„Veliki Vladač nad svim narodima izjavio je da Mojsije neće uvesti Izraelce u obećanu zemlju i ni najusrdnije molitve Božjeg sluga nisu mogle promijeniti tu odluku. On je znao da mora umrijeti. A ipak ni za trenutak nije posustao u svojoj brizi za Izrael. Vjerno se trudio pripremiti narod za ulazak u obećano nasljedstvo.“ – *Patrijarsi i proroci, str. 490, 491*.

Kakav vođa! Znao je da više neće biti dio „Projekta obećana zemlja“. Sada je izgubio ovu prednost za sebe, a ipak je i dalje gajio isti samopožrtvovani duh za izraelski narod. Nije pripisivao krivicu drugima, ponizno je, bez ikakvog gundanja, prihvatio svoju sudbinu i bezuvjetno se pokorio Bogu.

Drugu veliku molitvu u svom životu Mojsije je uputio za sebe: „Daj mi, molim te, da prijedem i vidim tu dobru zemlju što je onkraj

Jordana, to dobro gorje i Libanon!“ (*Ponovljeni zakon 3:25*). Najbolje što ljudski jezik može izreći, najjača strast, najsnažnija, očajnička molba bila je utkana u svaki dah te molitve. Ipak, bio je to prvi put da je Mojsije čuo riječ „NE“ od onoga koji je bio njegov dragi Prijatelj, Savjetnik i iznad svega, njegov Bog. Na sve ostale molitve odgovor je bio potvrđan – na sve osim ove. Koliko je to bilo bolno za njega! Ipak se ponizno pokorio glasu koji je rekao: Popni se na goru Nebo (...) pa pogledaj zemlju kanaansku što ću je dati u posjed Izraelcima. Onda umri na gori na koju se uspneš i pridruži se svojim precima.“ (*Ponovljeni zakon 32:49, 50*).

„Mojsije je često odlazio iz tabora da bi razgovarao s Bogom; ali sad je trebao krenuti na nov i tajanstveni zadatak. Morao je otići i predati svoj život u ruke svoga Stvoritelja. Mojsije je znao da će umrijeti sam i da nijednom zemaljskom prijatelju neće biti dopušteno da mu služi u njegovim posljednjim trenucima.“ – *Patrijarsi i proroci, str. 491, 492*.

Ali naš Bog, koji je uvijek divan i čudesan Bog – ostavio je konačnu, najsnažnju pouku za svog prijatelja Mojsija za kraj. Ova pouka me je dovela do Kristovih nogu u očajanju i divljenju. Kad je Isus rekao Mojsiju da neće ući u obećanu zemlju, Mojsije iza toga nije mogao vidjeti ništa osim groba. On je imao nadu u uskrsnuće; znao je da mu je bilo oprosteno jer je njegovo pokajanje bilo skoro trenutno. Bog mu je otkrio da mu je oprostio, ali ipak je Mojsije svojim starim, umornim ljudskim očima samo vidio kraj svog života. Jedan od najvećih govora ikad izrečenih ljudskim jezikom bio je njegov govor dok se opraštao od svog voljenog stada. Ni u jednom drugom trenutku u procesu izlaska nisu Izraelcu slušali s tolikim poštovanjem, suosjećanjem, bolnim kajanjem, sažaljenjem i suzama upućenim svom vođi kao u ovom posljednjem Mojsijevom obraćanju. Plakali su; da su mogli učiniti nešto

da ga zadrže među sobom, učinili bi to – čak bi, da je to bilo moguće, obožavali njegovo mrtvo tijelo. Nikada Mojsija nisu više cijenili nego sada, ali je Božja presuda bila nepromjenjiva. Upućen je posljednji zagrljaj, izrečene su posljednje riječi. Natovaren brigom za svoje voljene, izmučen i umoran, sam se popeo na goru.

Kakvog li suosjećajnog pastira! Cijelo nebo je promatralo ovaj prizor. O, da su Mojsijeve oči mogle biti otvorene, da je za trenutak mogao vidjeti svog voljenog Prijatelja kako hodi pokraj njega. Ali ne, on je morao sam ispiti čašu i, pod utjecajem svog Učitelja, razmišljati o svom prošlom, sadašnjem i budućem životu.

Konačno, Božja ljubav se prolama kroz oblake njegovog uma, tjerajući tamu i donoseći svjetlost u svaku njegovu odaju. Punom snagom svoje božanske ljubavi Gospod otkriva Mojsiju predstojeća vremena, veliku borbu, dramu koja će se protezati do završetka povijesti – kada on bude vidio da je Onaj koji otvara vrata Svetog grada sam Krist! Kakav snažan trenutak, kakvo otkriće! „Dosta je“, uzviknu njegovo srce. „Ja ću biti tamo s Njim.“ Mojsije je vidio da je čast koju mu je Bog ukazao daleko veća od onoga što je on očekivao. Zemaljska obećana zemlja polako je gubila na važnosti u usporedbi s veličanstvenom vizijom koju je doživio.

Mojsije je zasigurno bio jedan od najvećih heroja Biblije, predstavljajući Isusa Krista, Iskupitelja svijeta u svim aspektima svog života, poistovjećujući se s patnjama svog naroda, pun suosjećajnog razumijevanja za njihove potrebe i slabosti. Na kraju, raj je sam Isus Krist, naš Iskupitelj – On je smisao, objašnjenje svega onoga što radimo u ovom životu i u onom koji će doći.

PROROK OBNOVE

ILIJA

Petak, 9. prosinca 2016.

Alfredo C. Sas

Stanje Izraela

Udanima kralja Ahaba, izraelski je narod bio u strašnom otpadništvu. Sam kralj je bio odgovoran za tako strašno stanje. Biblija nam govori da „činjaše Ahab, sin Amrijeva, što je zlo pred Gospodom, više od svih koji bijahu prije njega. I malo mu bijaše što hođaše u grijesima Jeroboama, sina Navatovog, nego se još oženi Izabelom, kćerju Etbala kralja sidonskog, i otide, te služaše Baalu i klanjaše mu se. I načini oltar Baalu u domu Baalovom koji sazida u Samariji. I načini Ahab gaj, i učini Ahab više od svih kraljeva Izraelovih koji bijahu prije njega, da bi razgnjevio Gospoda Boga Izraelovog“ (1. Kraljevima 16:30-33).

Baal je bio obožavan kao vrhovno božanstvo, bog plodnosti. Kraljevi, svećenici, proroci – svi oni su se klanjali ovom bogu.

Nemamo mnogo informacija o Iliji prije nego što se pojavio pred Ahabom. Biblija ga iznenada predstavlja kao „Iliju Tišbijca“. On je bio porijeklom iz Tišbe, grada u zemlji Galadu. Ilija se nije posebno predstavljao kralju; on je njemu jednostavno prenio Božju poruku. Čudna je bila njegova vijest: „Tako živ bio Gospod, Bog Izraelov, pred kojim stojim, neće ovih godina biti ni rose ni kiše, osim na moju riječ.“ (1. Kraljevima 17:1).

I zaista, uslijedile su suša i glad te je zbog nestašice hrane u zemlji Bog uputio ovog proroka da se nastani kod potoka Horata, blizu rijeke Jordan i obećao mu je da će ga tamo hraniti. Slao mu je kruh i meso, a napajao ga je vodom iz potoka.

Uskoro je suša postala toliko strašna da je čak i potok Horat presušio. Stoga je Gospod poslao Iliju u dom jedne udovice i njenog sina. Rečeno mu je da zapovijedi udovici da uzme posljednju mjeru brašna i ulja i da mu ispeče kolačić, te da isto to zatim učini i za sebe i svog sina. Zahtjev da udovica prvo njemu pripremi hranu, pa tek onda

sebi i sinu, djelovao je sebično. No na ovaj način je ona bila iskušana. Vjerom je poslušala – i Gospod je čudesno učinio da hrane u njenom domaćinstvu bude dovoljno dok suši nije došao kraj (*Vidi 1. Kraljevima 17:10-16*).

Ilija poslan Ahabu

Suša je bila tako strašna da nije bilo čak ni trave za ispašu životinja. „a u Samariji bijaše žestoka glad“ (*1. Kraljevima 18:2*). Kralj je bio vrlo ljut i pozvao je Iliju, okrivljujući ga za nesreću koja je vladala te mu je uz pozdrav uputio optužbu: „Jesi li to ti, unesrećitelju Izraela?“ (*1. Kraljevima 18:17*). Božji vjesnik nije se dao uplašiti, već je ukorio kralja, govoreći: „Nisam ja unesrećio Izraela, nego ti i dom oca tvojega — jer ste napustili zapovijedi Gospodnje, a ti ideš za baalima“ (*1. Kraljevima 18:18*).

Ukoravanje grijeha naroda

Tada je Ilija istupio i poručio kralju da okupi sav narod i Baalove proroke i da se susretne s njim na gori Karmel. „Ahab je shvatio da ovo zapovijeda Čovjek koji govori u Božje ime i stoga se odmah pokorio, kao da je prorok vladar, a kralj podanik.“ – *Proroci i kraljevi, str. 98*.

Kad se sabralo 450 Baalovih proroka, 400 proroka iz luga (*1. Kraljevima 18:19*) i narod, Ilija ih je izazvao jasnom, prodornom porukom: „Dokle ćete vi hramati na obje strane? Ako je Gospod Bog, slijedite ga, ako li je Baal, slijedite njega.« No puk mu ni riječi ne odgovori“ (*1. Kraljevima 18:21*).

Ljudi su bili strašno zbunjeni i toliko ogrezli u neposlušnost da nisu mogli raspoznati razliku između pravog Boga i Baala. Ostali su bez riječi.

„Nijedan čovjek iz velikog zbora nije se usudio otkriti svoju vjernost Bogu. Obmana i slijepilo nadvili su se nad Izraelom kao mračni oblak. Ovaj kobni otpad nije ih savladalo odjednom, već postupno, zato što nisu slušali riječi opomene i ukora

koje im je Gospod s vremena na vrijeme upućivao. Svako skretanje s pravog puta, svako odbijanje pokajanja povećavalo je njihovu krivicu i udaljavalo ih od Boga. I sada, u krizi, oni su uporno odbijali prijeći na Božju stranu.“ – *Proroci i kraljevi, str. 99-101*.

Okružen tisućama, Ilija je hrabro stajao sam. Ipak, nebeski anđeli bili su na njegovoj strani.

Suočavanje s Baalovim prorocima

Ilija je izazvao narod da da priliku i Bogu i Baalovim prorocima da pravi Bog odgovori kroz vatru.

Kao rezultat toga, „izvana drski i prkosni, ali sa strahom u svojim pokvarenim srcima, lažni proroci su pripremili svoj oltar polažući na njega drvo i žrtvu, a zatim pristupili svojim magijama. Njihovi prodorni glasovi odzvanjali su kroz okolne šume i visove, dok su prizivali ime svog boga: ‘Baale, usliši nas!’“ (*1. Kraljevima 18:26*). Svećenici su okupljeni oko oltara stali skakati, previjati se, vikati, čupati kose i meso, preklinjući svog boga da im pomogne.

Prošlo je jutro, došlo podne, a još uvijek nije bilo nikakvih znakova da Baal čuje pozive svojih zavedenih sljedbenika. Nije se čuo nikakav glas, nikakav odgovor na njihovu izbezumljenu molitvu, žrtva nije spaljena.

Nastavljajući svoje bezumno klanjanje, lukavi svećenici su neprestano pokušavali pronaći neki način kako bi zapalili vatru na oltaru i naveli narod da povjeruje da je vatra došla neposredno od Baala. Međutim, Ilija je pratio svaki njihov pokret, dok su se svećenici još uvijek bezrazložno nadali da će im se pružiti prilika za obmanu i nastavljali svoje besmislene obrede. (...)

Konačno, kad su im glasovi promukli od vike, kad im je odjeća sva bila krvava od rana koje su sami sebi zadali, svećenike je obuzeo očaj. S nesmanjenom žestinom oni tada zajedno s molitvama stadoše upućivati kletve svom bogu sunca, a Ilija ih je i

dalje pažljivo promatrao, jer je znao da bi odmah bio rastrgnut na komade kad bi svećenici uspjeli nekim lukavstvom zapaliti vatru na oltaru.

Približila se večer. Baalovi proroci su bili umorni, iscrpljeni i zbunjeni. Jedan je predlagao jedno, drugi drugo i konačno su se prestali truditi. Njihova vika i proklinjanje više nisu odjekivali Karmelom. Očajni, povukli su se iz borbe.“ – *Proroci i kraljevi, str. 101-103*.

Obnova službe pravom Bogu

„Približavao se trenutak večernje žrtve i Ilija je pozvao narod. ‘Pristupite k meni’, reče on (*1. Kraljevima 18:30*). I kad su se ljudi drhteći približili, on počeo popravljati srušeni oltar na kome su nekad ljudi prinosili žrtve nebeskom Bogu. Za njega je ova gomila porušenog kamena bila dragocjenija od svih neznabožačkih oltara zajedno.

Popravljajući stari oltar, Ilija je pokazao koliko poštuje zavjet koji je Gospod učinio s Izraelcima kad su prešli Jordan i ušli u obećanu zemlju. Uzeo je ‘dvanaest kamena prema broju sinova Jakova (...) i načini od tog kamenja oltar u ime Gospodnje, i oko oltara iskopa opkop širok da bi se mogle posijati dvije mjere žita’ (*1. Kraljevima 18:31, 32*). – *Proroci i kraljevi, str. 103*.

Prije nego što je Ilija mogao očekivati bilo kakav uspjeh u svom poduhvatu, prije nego što se mogao obratiti Bogu da usliši njegove molitve, on je morao izvršiti djelo obnove. Tako je i učinio. On je popravio Božji oltar koji je bio srušen. Nije se mogla očekivati kiša prije nego što je izvršena ova reformacija.

„Nakon što je dovršio oltar, prorok je iskopao oko njega jarak, naslagao drva, pripremio junca i položio ga na oltar, a zatim naredio narodu da izlije vodu na žrtvu i oltar. ‘Napunite četiri vjedra vode, i izlijte na žrtvu i na drva’, zapovjedi Ilija. ‘Pa opet reče: Učinite još jednom. Pa opet reče: Učinite i trećom. I učiniše trećom. Te voda poteče oko oltara, i napuni se

opkop vode' (1. Kraljevima 18:34, 35).“
– Proroci i kraljevi, str. 103.

Ilija nije morao satima vikati kako bi dobio odgovor na svoju molitvu. Biblija nam govori da je oganj sišao s neba čim se on pomolio i spalio žrtvu. Njegova molitva bila je kratka i ciljana: „Usliši me, Gospode, usliši me, da bi poznao ovaj narod da si Ti Gospode Bog, kad opet obratiš srca njihova. Tada pade oganj Gospodnji i spali žrtvu paljenicu i drva i kamen i prah, i vodu u opkopu popi“ (1. Kraljevima 18:37, 38).

Kad je narod postao svjedok Božjeg čudesnog odgovora na Ilijinu molitvu, njihova reakcija bila je pozitivna. „Pa kad to vidje sav puk, padoše na lica svoja i rekoše: »Gospod, on je Bog! Gospod, on je Bog!“ (1. Kraljevima 18:39).

Nakon ovog divnog iskaza Božje moći, „reče Ilija: ‘Pohvatajte proroke Baalove! Neka nijedan od njih ne utekne!« I oni ih pohvataše. A Ilija ih odvede do potoka Kišona i ondje ih pobi.“ (1. Kraljevima 18:40).

Veliko djelo reformacije bilo je izvršeno. Sada su se mogli očekivati blagoslovi kiše. Ilija se popeo na goru da bi se pomolio, i tu je njegova vjera, dok se molio za dolazak kiše, bila ozbiljno iskušana. Šest puta se molio i nije bilo nikakvog znaka ni nagovještaja kiše. Nakon sedmog puta, Ilijin sluga donio mu je vijesti: „Eno se oblak, malen kao šaka čovjekova, diže od mora“ (1. Kraljevima 18:44).

Cijeli narod bio je sretan što je

kiša konačno pala, osim kraljice Izabele. Ogrezla u grijehu, ova zla žena ljutito je prijetila Iliji da će ga ubiti kao što je on ubio lažne proroke.

Ilija u pustinji

Ponovo je Ilijina vjera kušana. On je pobjegao u pustinju, misleći da je ostao jedini koji se klanja pravom Bogu. Jedino što je sada želio bilo je da umre, pa je molio Boga da mu uzme život. Umoran i izmučen, legao je pod drvo smreke. Anđeo je došao k njemu, probudio ga i naredio mu da pojede pečeni kruh i popije vodu iz vričića koji mu je donio. Nakon što je jeo, Ilija je ponovo zaspao. Anđeo ga je i drugi put probudio da jede i pije, jer će njegovo putovanje do gore Horeb biti vrlo dugo. Putovao je četrdeset dana dok nije stigao na Božju goru. Ušao je u jednu pećinu u divljini blizu gore kako bi se sklonio od divljih zvijeri. Bog je poslao svog anđela i upitao ga: „Što ćeš ti tu, Ilija?“ Ilija je objasnio svoje nezadovoljstvo: „Gorljivo sam revnovao za Gospoda, Boga Nad Vojskama, jer sinovi Izraelovi napustiše savez tvoj, žrtvenike tvoje porušiše i proroke tvoje mačem pobiše; a ja ostadoh sam i traže dušu moju, da mi je oduzmu.“ (1. Kraljevima 19:9, 10).

Bog je zapovjedio Iliji da izađe iz pećine. Puhao je vrlo jak vjetar, nakon njega naišao je zemljotres, a zatim i vatra. Ali Gospod nije bio u njima. Ponovo se čuo tih, tanak glas: „Što ćeš ti tu, Ilija?“ Prorok je ponovio

istu pritužbu. Kad je mislio da je sve gotovo i da je samo on ostao vjeran – sad mu je čak i život bio ugrožen – Bog mu je otkrio da nije sve bilo svršeno. Bilo je još 7000 vjernih Izraelaca koji se nisu klanjali Baalu.

Sada je Bog zapovjedio Iliji da se ne vraća nazad na Karmel, već da nastavi sjeverno prema Damasku, kako bi pomazao kralja nad Sirijom, kralja u Izraelu i proroka koji će zauzeti njegovo mjesto. Djelo Božje se ne smije zaustaviti. Ono se trebalo nastaviti i proširiti.

Usporedba između Ilije i Ivana Krstitelja

Ilija

- Ilija je bio velik prorok.
- Ilija je poučavao u pustinji.
- Ilija je ukorio kralja.
- Car Ahab bio je u braku koji nije bio po Božjoj volji.
- Izabela je ubila Božje proroke.
- Ilija je bio obeshrabren i razočaran.
- Ilija je bio obnovitelj, reformator.
- Ilija je napredovao u prehrani.
- Iliji su prijetili smrću.

Ivan Krstitelj

- Ivan Krstitelj je bio veliki prorok.
- Ivan Krstitelj je naučavao u pustinji.
- Ivan Krstitelj je ukorio kralja.
- Kralj Herod je bio u nezakonitom braku.
- Herodijada je bila odgovorna za

- smrt Ivana Krstitelja.
- Ivan Krstitelj je imao sumnje, dileme.
- Ivan Krstitelj je bio reformator.
- Ivan Krstitelj je bio vegetarijanac.
- Ivan Krstitelj je bio pogubljen.

Paralele između Ivana Krstitelja i Božjeg ostatka

Ivan Krstitelj

- Ivan Krstitelj bio je obnovitelj, reformator.
- Ivan Krstitelj bio je vegetarijanac.
- Ivan Krstitelj je pripremio put za Isusov prvi dolazak.
- Ivan Krstitelj se jednostavno oblačio.
- Ivan Krstitelj je nazivao grijeh pravim imenom.
- Ivan Krstitelj je umro jer je govorio istinu.

Božji ostatak

- Božji narod je narod obnove, reformacije.
- Božji narod hrani se vegetarijanskom ishranom.
- Božji narod će pripremiti put za drugi Kristov dolazak.
- Božji narod odlikuje jednostavnost u odijevanju.
- Božji narod naziva grijeh njegovim pravim imenom.
- Mnogi u Božjem narodu umiru mučeničkom smrću, braneći istinu.

Pouke iz Ilijinog života

Postoje mnoge pouke koje možemo izvući iz Ilijinog života:

Ilijina ishrana je bila progresivna. Na početku se sastojala od kruha i mesa; zatim od kruha, ulja i vode; i na kraju od kruha i vode. On se hranio na najjednostavniji način sve dok nije bio spreman za uznesenje. Dok se mi vjerom spremamo za uznesenje i u našim zdravstvenim navikama mora se primjećivati napredak.

Prorok je neustrašivo ukorio kralja Ahaba zbog njegovog otpadništva, zbog toga što se odvratio od pravog

Boga, predao se idolopoklonstvu i ušao u nezakonitu bračnu vezu – čime je zavodio narod.

Ilija je razumio da je prije kiše moralo biti izvršeno djelo obnove. Isto tako, prije izlivanja kasne kiše, morat će biti izvršeno djelo obnove ili reformacije i Božji narod će se morati pronaći bez mane, spreman da završi Božje djelo na zemlji i da se uznesu u nebo.

Kada, kao Ilija, i Božji narod postane potišten i obeshrabren, kad pomisli da nema svrhe ići naprijed –kada bude želio napustiti službu i Božje djelo, „tih i tanak glas“ doprijet će do njegovih ušiju, govoreći: „Što ćeš ti tu?“ Glas će šaputati nešto slično ovome: „Ja sam te poslao da radiš u mom vinogradu, a tko te je poslao ovamo da izbjegneš svoju dužnost?“

Božji sluge predstavljeni Ilijom će se možda ukloniti (možda će prekinuti s djelom), ali posao ne smije stati. Drugi će ga nastaviti sve dok cijela zemlja ne bude osvjetljena sadašnjom istinom – Kristovom pravednošću. Njegovim karakterom kojeg će odražavati Njegov vjerni narod. Poruka spasenja doprijet će do najudaljenijih krajeva zemlje, sa mnom ili bez mene. Ali velika je čast i privilegija biti Božji suradnik! Samo jedna stvar će ostati na kraju, a to je ono što smo učinili za Krista. Sve ostalo, Filistejci kojima su posuđeni naši talenti, sa svim svojim bogatstvom, propast će. Duše spašene našim trudom bit će zvijezde na našim krunama koje će se tu nalaziti kao nagrada za usrdan rad za Gospoda.

Ivan Krstitelj bio je Ilija što će doći i „urediti sve“ (*Matej 11:12-14; 17:11*). On je ukorio Heroda koji je bio u nezakonitoj bračnoj vezi (*Matej 14:13, 14*), baš kao što je i Ilija ukorio cara Ahaba koji je također bio u braku koji nije Bogu ugodan. Ivan Krstitelj bio je vegetarijanac, hraneći se jednostavno poput Ilije prije uznesenja.

Narod Božji koji očekuje Isusov

drugi dolazak predstavljen je i Ilijom i Ivanom Krstiteljem. Gospod je objavio: „Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji; i on će obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovim, da ne dođem i zatrem zemlju“ (*Malahija 4:5,6*).

Božji narod ostatka unaprijedit će djelo reformacije ili obnove: „I tvoji će sazidati stare pustoline, i podignut ćeš temelje koji će stajati od koljena do koljena, i prozvat ćeš se: Koji sazida razvaline i opravi puteve za naselje“ (*Izaija 58:12*).

„Oni koji trebaju pripremiti put za drugi Kristov dolazak predstavljeni su vjernim Ilijom, kao što je i Ivan došao u duhu Ilijinom da pripremi put za Kristov prvi dolazak. Veliko pitanje o važnosti reforme treba pokrenuti i probuditi javno mnijenje. Umjerenost u svemu treba povezati s porukom za naše vrijeme da bi se Božji narod okrenuo od svog idolopoklonstva, nezasićenog popuštanja grijehu i pretjerivanju u odijevanju i drugim područjima.“ – *Svjedočanstva, sv.3, str. 62*.

„Krist željno očekuje da bude otkriven u svojoj Zajednici. Kad se Kristov karakter bude u potpunosti pokazao u pripadnicima Njegovog naroda, tada će On doći kako bi ih priznao i zatražio kao svoju svojinu.

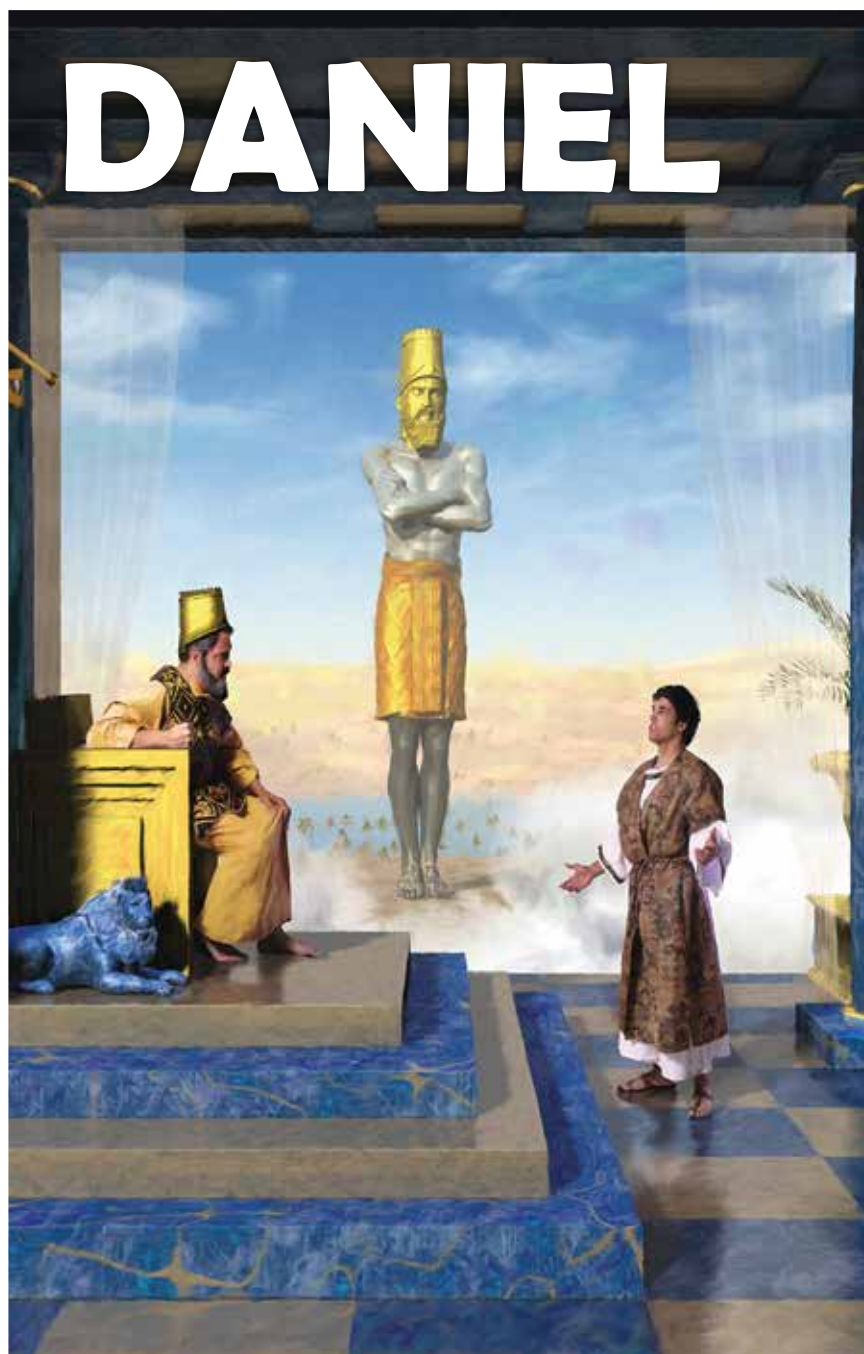
Prednost je svakog kršćanina ne samo da očekuje dolazak našeg Gospoda Isusa Krista, nego i da ga ubrza.“ – *Kristove priče, str. 48, 49*.

Jesi li spreman?

MORALNI I INTELEKTUALNI DIV

Subota, 10. prosinca 2016.

Radu Ionita

”**V**i dakle budite savršeni, kao što je savršen Otac vaš koji je na nebesima“ (*Matej 5:48*).

„Božji ideal za Njegovu djecu je viši od najviše ljudske misli. Pobožnost – sličnost Bogu – to je cilj koji se treba dostići.“ – *Odgoj, str. 15*.

Dok razmišljamo o Božjem idealu za nas, osjećamo se zastrašeni, čak beznadni, „jer svi sagriješite te su lišeni slave Božje“ (*Rimljanima 3:23*). Možemo li ikad dostići ovaj ideal? Možemo li živjeti životom stalnog napredovanja, a ne samo izmjenjivanja uspona i padova?

Da, kroz Onoga koji je živio savršenim životom 33 i pola godine možemo biti više nego pobjednici!

Njegov život dan je i nama. Mi nećemo biti spašeni zbog svoje poslušnosti, već ćemo biti poslušni zato što smo spašeni – uskrsnuti s Njim u novi život, obnovljeni Njegovim Duhom, nova stvorenja u Isusu Kristu, zaodjenuti Njegovom pravedom! (*Rimljanima 6:4, 6, 8; 2. Korinćanima 5:17*).

Ne samo da Gospod uspostavlja ideal – On također obilno izljeva svoj blagoslov na nas i iskazuje svoje metode i svoju silu te nam daje inspirativne ljudske primjere u Njegovoj Riječi.

„Božja riječ ne objavljuje samo visoka načela istine i dužnosti koja trebaju usmjeravati naš život, već iznosi za naše ohrabrenje prošlost mnogih koji su primjenjivali ta načela. Ljudi ‘smrtni kao i mi’ (*Jakov 5:17*) borili su se protiv iskušenja i nadvladali u snazi Svemogućeg Pomoćnika. U teškoćama većim od onih s kojima se mi suočavamo, ljudi su ostali vjerni dužnosti i Bogu.“ – *The Review and Herald, November 7, 1882*.

Po karakteru odmah nakon Isusa

Među ovim primjerima ističe se jedan koji blista na slavu našem Gospodu na vrlo poseban način:

„Osim jednog savršenog Uzora, na svetim stranicama nije opisan nijedan karakter koji bi bio toliko dostojan oponašanja kao karakter proroka Daniela. Izložen u mladosti svim kušanjima carskog dvora, on je postao čovjek nepokolebljivog poštenja i vatrene odanosti Bogu. Bio je izložen okrutnim kušanjima Sotone, ali se njegov karakter nije pokolebao niti se njegov smjer promijenio. On je ostao čvrst tamo gdje bi mnogi pali; bio je odan istini tamo gdje bi je mnogi odbacili; bio je snažan tamo gdje bi mnogi bili slabi. Daniel je bio dostojanstveni cedar libanonski.“ – *The Review and Herald, November 7, 1882.*

„Uzvišeni cedar nesalomljivog poštenja“ pod ričućim Babilonom – što nas može više ohrabriti danas, kada se uskoro moramo suočiti s olujom budućeg Babilona? Tako divan život, tako nadahnjujuće iskustvo! Od života u izobilju sa svojim roditeljima koji su pripadali jeruzalemskim plemićima, do izgnanika u Babilonu; od opustošenja ropstva, do sjaja carskih škola među palačama i hramovima vladara svijeta; od položaja upravitelja nad cijelim carstvom, do lavovske jame, ovaj čovjek je svijetlio za svog Boga – i nikakva strategija neprijatelja nije ga mogla pokolebati! Ponizan, plemenit, genijalnog uma, besprijekorno služeći svojim tlačiteljima i svom voljenom Spasitelju, vladajući carstvom, a ipak ne propuštajući vrijeme za molitvu, Danielov život postao je ohrabrenje mnogim generacijama.

„O kad bi vjera, poštenje i odanost proroka Daniela živjeli u srcima Božjeg naroda danas! Nikada te plemenite osobine nisu svijetu bile potrebnije nego danas.“ – *The Review and Herald, November 7, 1882.*

Kako je ovaj „čovjek podložan istim strastima kao i mi“ imao uspjeha u tako teškim okolnostima? Ako shvatimo njegove pobude, možemo biti nadahnuti da slijedimo ista načela, da koristimo ista duhovna oruđa u našem iskustvu i da očekujemo iste rezultate. Stoga, hajdemo s molitvom proučiti neke aspekte Danielovog iskustva:

Temelj

Temelj Burj Kalife, najviše ljudske tvorevine u današnjem svetu, visoke 829,8 metara – zapremine je 45 tisuća kubnih metara, teži 110 tisuća tona, i otprilike 1/7 betona korištenog u izgradnji cijele zgrade otpada na njega. Istina je da se posjetitelji najčešće dive samo vidljivom djelu zgrade, a ne temelju koji se nalazi 50 metara ispod površine. Ali tko može dovesti u pitanje krucijalnu važnost takvog temelja?

Slično tome, kakav je temelj karaktera Danielovog, „moralnog diva“, najboljeg poslije Isusa koga nalazimo u Bibliji? Kako je, na mjestu premijera, mogao zadobiti povjerenje desetine vladara – budući da je bio stranac, čak i rob?

„U roditeljskom domu, Daniel je od djetinjstva privikavan na strogu umjerenost. Učili su ga da se u svojim navikama mora **pokoravati zakonima prirode**; da njegove navike u jelu i piću direktno utječu na njegovu fizičku, umnu i moralnu prirodu, i da je za svoje sposobnosti odgovoran Bogu; a pošto ih je sve smatrao darom primljenim od Boga, nije ih smio ničim umanjiti ili oslabiti. Tako odgajan, **on je imao o Božjem zakonu visoko mišljenje** i poštovao ga u svom srcu.“ – *Kršćanska umjerenost, str. 23.*

Tijekom babilonske opsade Jeruzalema, Danielova zemaljska blaga i društveni status bili su iznenada oteti trenutnim odvođenjem u ropstvo. Ali njegova carska, duhovna blaga nikada neće biti oteta – razumijevanje samokontrole i dubok osjećaj odgovornosti Bogu za sve

svoje talente. Ovaj plemeniti mladić i njegova tri prijatelja su u ranoj mladosti shvatili da postoji samo jedan Temelj (*1. Korinćanima 3:11*), širok, velik, vječan – i oni su čvrsto odlučili svoj život graditi na Njemu!

„Taj odgoj je Danielu i njegovim prijateljima pružio mogućnost da se održe usred svih nepovoljnih utjecaja koji su vladali na babilonskom dvoru. Oni su na tom izopačenom i raskošnom dvoru bili izloženi jakim iskušenjima, ali su ostali netaknuti. Nikakva sila, nikakav utjecaj nisu ih mogli odvojiti od načela koja su primili u ranoj mladosti proučavajući Riječ i djela Božja.“ – *Proroci i kraljevi, str. 327.*

Vjerno djelo bogobojažnih roditelja imalo je nemjerljive posljedice koje se mjere ne samo vremenom, već i vječnošću. Izraelski narod prolazio je kroz teška vremena. Neposlušnost i idolopoklonstvo uzrokovali su propast cijelog naroda. Međutim, ove obitelji su uspjele u svojim domovima postaviti stvari na svoje mjesto, pravilno složiti svoje prioritete. To i nama danas donosi nadu.

Stupovi

Čvrsti korijeni zasađeni u njihovom djetinjstvu donijeli su blagoslovljene rezultate. Daniel i njegovi prijatelji su, zbog teških okolnosti u kojima su se nalazili, mogli razmišljati kako ne bi bilo preporučljivo suprotstaviti se carevoj volji i time ga uvrijediti, a svoje živote ugroziti, pretpostavljajući da nezatno odstupanje od poslušnosti Božjih zapovijedi neće imati značajne posljedice.

„Ali, Daniel se nije kolebao. **Božja naklonost bila mu je draža** od naklonosti najmoćnijeg zemaljskog vladara, pa **i od samog života. On je odlučio ostati ispravan**, bez obzira na posljedice.“ – *Proroci i kraljevi, str. 327.*

S druge strane, zašto se toliko mnogo Božje djece danas koleba poput lutaka pod upravljanjem neprijatelja?

„Odreći se svoje volje, predmeta ljubavi koje su sami izabrali ili za kojima teže, iziskuje žrtvu pred kojom oklijevaju, zastaju i vraćaju se. (...) Oni čeznu za dobrom, ulažu neke napore da ga steknu, ali ne mogu se konačno odlučiti, nemaju čvrstu namjeru steći ga po svaku cijenu.“ – *Božja zadivljujuća milost*, str. 225.

U Danielovom iskustvu odlučnost je bila presudna (*Daniel 1:8*). Božja čast, slava Njegovog imena bili su mu draži „od samog života“! Čovječanstvo ne može upotrebom volje uvježbavati samosavlađivanje i stišati oluje strasti u srcu. Nitko to ne može. Međutim, možemo izabrati podčinjavanje naše volje volji našeg Svetog Oca, i tada će naša volja postati svemoguća! Milošću Božjom mi „možemo sve“ (*Filipljanima 4:13*). Ova sila, ova snaga može se vidjeti u životima svih heroja vjere – a Danielov život svijetli na vrhu te liste.

Neprestan rast podrazumijeva neprestan trud

Daniel je dobro počeo, s ispravnom namjerom i nepokolebljivom odlučnošću. Hoće li i nastaviti u istom pravcu? „Ali svaki neka gleda kako zida“ (*1. Korinćanima 3:10*). Nisu li mnogi koji su dobro počeli kasnije u životnim borbama saznali da je i neuspjeh dio ljudskih patnji? Evo odlučujućeg faktora:

„Karakter ne nastaje slučajno. Ne određuje se jednim izljevom bijesa ili jednim korakom u pogrešnom smjeru. Ponavljanje istog postupka uzrok je stvaranju navike koja oblikuje karakter na dobro ili na zlo. Dobri karakteri mogu se oblikovati samo **ustrajnim, neumornim naporom** te unaprjeđivanjem svakog povjerenog dara i sposobnosti na Božju slavu. (...) Kad bi današnji mladi htjeli stajati poput Daniela, morali bi **napeti svaki duhovni živac i mišić**. Gospod ne želi da oni ostanu početnici. On želi da dosegnu najvišu razinu na ljestvici, tako da s nje stupe u Božje carstvo.“ – *The Youth's Instructor*, July 27, 1899.

Božja namjera se u potpunosti ostvarila u Danielovom životu. Neumoran trud, svakodnevno unaprjeđivanje danih mu sposobnosti dovelo ga je „iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg duha“ (*2. Korinćanima 3:18*). „Mada je **Daniel bio čovjek sa sličnim sklonostima kao i mi**, pero Nadahnuća ga prikazuje kao čovjeka **besprijekornog karaktera**. Njegov život ističe se kao blistavi primjer onoga šta čovjek može postati još u ovom životu ako učini Boga svojom snagom, i mudro iskoristi prednosti i prilike koje mu se pruže.“ – *The Signs of the Times*, November 4, 1886.

Načela

Koji je recept za besprijekoran karakter? Što ove ljude čini toliko drukčijim od većine? Evo odgovora: „Biblija uči ljude da **postupaju po načelu**; i kad god se uspješno odupremo zlom utjecaju, mi jačamo načelo koje je bilo izloženo napadu. Samo posjedovanje talenata nije garancija korisnosti ili sreće u životu. **Ispravna načela jedina su osnova istinskog uspjeha.**“ – *The Review and Herald*, September 25, 1883.

Istu stvar je Daniel neustrašivo pokazao u svom životu: „Iako je bio okružen sumnjičenjem i nepovjerenjem svojih neprijatelja koji su mu spremili zamku, ipak je sačuvarao vedrinu i mirno pouzdanje u Boga, **nikad ne odstupajući od načela.**“ – *The Signs of the Times*, November 4, 1886.

Iz Danielove povijesti možemo naučiti da će se strogo poštovanje Božjih zahtjeva pokazati kao blagoslov, ne samo u budućem, besmrtnom životu, već i u sadašnjem. **Zahvaljujući vjerskim načelima možemo pobijediti** Sotonina iskušenja i zamisli onih koji čine zlo, čak i ako to od nas traži velike žrtve. Što bi bilo da je Daniel učinio kompromis s neznabožačkim vladarima i odrekao se svog Boga? Što bi bilo da je, prilikom dolaska na dvor, popustio pritisku iskušenja i jeo i pio po babilonskom običaju? Jedan pogrešan korak vjerojatno bi vodio

ka drugima, sve dok njegova veza s nebom ne bi bila toliko ozbiljno narušena da bi ga potpuno obuzela snaga iskušenja. **Nebeska zaštitna obećana je onima koji ju traže**, a Bog ne može zaboraviti danu riječ.

Ovo znači da Krist – Vječna Stijena – nije bio samo Temelj; On je bio Stup, Ugaoni Kamen, Krov, Početak i Kraj. On je bio Sigurnost besprijekornog, uspješnog života. Vjernom primjenom Njegovog Riječi u našem svakodnevnom životu, držeći se Njega poput Daniela, vjernik može biti pobjednik u bilo kom trenutku svog života.

Ovo je divno obećanje za tebe i za mene, čak i danas: „Ako se upravljate po **čvrstim načelima vere, onda ćete moći dostići svaku visinu**. S radošću ćemo gledati kako postizete uzvišeni cilj koji vam je postavio Bog.“ – *Fundamentals of Christian Education*, str. 83.

Zajednica sa Svemoćnim

Kako je moguće da djeca tog Vječnog Boga nisu pobjednici u bitkama života? Ili, još gore, kako to da su posramljeni, poraženi, izgubljeni? Nažalost, to je zato što Bog poštuje svoju djecu i njihovu slobodnu volju da ne zatraže Njegovu pomoć! Kako je tužno kad im On mora reći: „I ne želite doći k Meni, da život imate“ (*Ivan 5:40*).

„Daniel je bio bolno iskušan, **ali je pobijedio, jer je njegov duh bio duh poniznosti i molitve.**“ – *The Signs of the Times*, November 4, 1886.

„Daniel je bio **čovjek molitve** i Bog mu je podario mudrost i čvrstinu da se odupre utjecaju onih koji su se dogovorili da ga uvuku u zamku neumjerenosti. Od same svoje mladosti on je bio **moralni div** u snazi Svemogućega.“ – *Moj život danas*, str. 24. Kako se „moralni div“ osjeća iznutra? „Jer kad sam slab onda sam silan“ (*2. Korinćanima 12:10*), otvarajući široko prozore srca Izvoru sve snage, mudrosti i utjehe. On sumnja u sebe i potpuno

se uzda u Svemoćnoga. Poniznog duha on traži i prima nebesku svjetlost. Apostol Pavle je rekao da on „kroti“ i „zarobljava“ svoje tijelo (1. Korinćanima 9:27). Takvome se Božja snaga besplatno daje. Moralni div je čovjek molitve, jer je ona „disanje duše“. Molitva je bila svakodnevna stvarnost Danielovog života. Začuđujuće, čak su i njegovi neprijatelji to uvidjeli dok su kovali zavjeru da ga bace u lavovsku jamu (Daniel 6).

Daniel je znao vrijednost bliske zajednice s Bogom i nije je prikrivao kako bi sačuvao svoj život od ljubomornih ljudi. Tu povezanost ništa nije moglo prekinuti! (Rimljanima 8:35-39).

„Zahvaljujući **moralnoj hrabrosti** tog čovjeka (Daniela) koji je, iako suočen sa smrću, odlučio krenuti **pravim putem umjesto putem osobne koristi**, Sotona je bio pobijeden, a Gospod proslavljen. Izbavljenje Daniela od snage lavova bilo je upečatljiv dokaz da je Biće kome se on klanjao jedini i živi Bog.“ – *The Signs of the Times, November 4, 1886.*

Velike sitnice

Za Boga ne postoji ništa što je nevažno, a takav je slučaj i s ovim voljenim djetetom: „Tajna Danielove snage nalazila se **u njegovom pridavanju pažnje onome što svijet smatra manje važnim.**“ – *The Signs of the Times, May 25, 1891.* Ni u

svojoj molitvi tri puta na dan, niti u sitnicama ili značajnim poslovima u carstvu on ništa nije smatrao beznačajnim! Nakon što su pažljivo ispitali njegovo cjelokupnu službu, njegovi neprijatelji nisu mogli naći na njemu nikakvu krivicu, nikakvu mrlju!

Ponizni kanal svjetlosti

Daniel je postao povjerenik Božjeg Duha – „**u njemu bijaše velik duh**“ (Daniel 6:3). Druženjem i promatranjem čovjek se mijenja. Carevi su začuđeno promatrali prisustvo neba u Danielovom životu, „u kome je duh svetih bogova“ (Daniel 4:8). „Daniel se koristio **svojim sposobnostima i cijenio ih, ali se nije uzdao u njih.** On se uzdao u snagu koju Bog obećava svima koji Mu se obraćaju u poniznosti i potpunoj ovisnosti, oslanjajući se potpuno na Njegovu silu.“ – *Kršćanska umjerenost, str. 22.*

Daniel nije sebično uživao u prednostima svog upraviteljskog položaja, hvaleći se svojim zaslugama dok je Božji narod bio u opasnosti. On je poistovjetio svoj interes i svoje stanje s njihovim, posredujući za sebe i za njih (Daniel 9). Zaista, u ovom „milom“ (Daniel 10:11) sinu čovječjem odražavao se Savršeni Uzor. On je neprestano oblikovao svoje duhovno rasuđivanje „s postom i s kostrijeti i pepelom“ (Daniel 9:3), bio je „žalostan u duhu“ i „uznemiren“ u umu (Daniel 7:15), tražeći da razumije neotkrivene

stvari (Daniel 8:15). Dragocjena su bila blaga svjetlosti koja su mu otkrivena po pitanju nastupajućih mračnih stoljeća.

Pouke za tebe i mene

Sad je naše vrijeme!

„Držite se Božjih obećanja. Bog će za vas učiniti sve što je učinio i za Daniela, ako kao Daniel budete surađivali s Njim. Kroz usrdno, ponizno povjerenje u svog Iskupitelja možete postati pobjednici.“ – *Gospel Workers, str. 239.*

„**Stojte čvrsto kao Daniel**, taj vjerni državnik, čovjek kojeg nije moglo pokolebati nijedno iskušenje. Nemojte razočarati Onoga koji vas je toliko ljubio da je čak i svoj život dao da bi izbrisao vaše grijeh. On kaže: ‘Bez mene ne možete činiti ništa’ (Ivan 15:5). Ne zaboravite to nikada! Ako ste i grijesili moći ćete sigurno izvojevati pobjedu ukoliko te svoje greške uvidite, gledajući ih ubuduće kao vatrenim slovima ispisane opomene. Na taj način svoj **poraz možete pretvoriti u pobjedu**, razočarati neprijatelja i proslaviti svoga Otkupitelja.“ – *Kristove usporedbe, str. 294.*

„Usudi se biti kao Daniel, usudi se stajati sam! Imaj hrabrosti činiti ono što je ispravno.“ – *Temperance, str. 189.*

„Daniel se smatra posebnim i svaki će čovjek koji Boga učini svojim Savjetnikom i koji Njega traži u jednostavnosti srca u očima svijeta biti poseban. Ali ovo je **vjera koja nam je potrebna**, ovo je iskustvo koje moramo imati.“ – *The Signs of the Times, November 4, 1889.*

„I razumni će se sjati kao svjetlost nebeska i koji mnoge privedoše k pravdi, kao zvijezde zauvijek i do vijeka“ (Daniel 12:3). Hoćeš li ti biti jedan od njih? Cijena je plaćena, pobjeda zadobivena! Odluka, svečana odluka da svijetliš je samo tvoja! Svijetli živim sjajem, svijetli za Gospoda! Amen!

ŽIVJETI ŽIVOTOM POBJEDE

Nedjelja, 11. prosinca 2016.

Davi Paes Silva

Ljudska rasa stvorena je s ciljem odražavanja Božjeg karaktera i proslavljanja Stvoritelja. Naš život treba biti u potpunom skladu s Božjom voljom. Adam i Eva imali su sve preduvjete da u svom životu ispune Božju namjeru. I dok su se pokoravali i bili poslušni Božanskoj riječi, oni su u Edenu živjeli vrlo sretnim životom.

U 3. poglavlju knjige Postanka nalazimo početak drame ljudskog roda. Eva se odvojila od svog muža i ušla u opasan dijalog s neprijateljem duša. Sotona se služio svim svojim lukavstvom kako bi laskao Evi, obećavajući joj mogućnost da postane „kao Bog“ – istu ideju koju je

iskonski neprijatelj započeo i na nebu. To je dobro poznata priča.

Eva je slijedila đavolje prijedloge i bila je navedena na to da zanemari posebne Božje upute. Pojela je zabranjeni plod i dala ga i Adamu. „Adama nije prevarila zmija, kao Evu, i on nije imao izgovora za tako brzopletu prestupanje Božje zapovijedi. Adam je bio sumnjičav jer je njegova žena sagriješila. On nije mogao uvidjeti što će se dogoditi s Evom. Bio je žalostan, uznemiren i iskušan. Slušao je kako Eva ponavlja zmijine riječi i njegova postojanost

i načelnost počeli su se kolebati. U njegovom umu pojavila se sumnja je li Bog zaista mislio to što je rekao. Brzo je pojeo primamljivi plod.“ – *Confrontation, str. 86.* Oboje su tada bili protjerani iz Edena i primorani živjeti sasvim drukčijim životom.

Kada je par prihvatio Sotonine riječi, oni su postali prijatelji đavola a neprijatelji svog Stvoritelja. Sada je njihova priroda postala izopačena i nisu više imali snagu činiti Božju volju. Oni su zamolili Boga da im dozvoli da ostanu u svom blaženom raji i obećali su da će biti poslušni

Njegovoj riječi, ali Gospod ih je obavijestio da – kao grešna bića odvojena od Njega – ne mogu više imati privilegiju prebivati u Edenu, gdje su imali pristup stablu života.

Međutim, u svojoj velikoj milosti Bog im je dao nadu da mogu biti otkupljeni kroz Njegovu milost. U *Postanku 3:15* Gospod je rekao Sotoni, koji je iskoristio zmiju kao medij pomoću kojeg će prevariti par: „I neprijateljstvo zamećem između tebe i žene, i između tvogjega sjemena i njezina sjemena: on će ti potirati glavu, a ti ćeš mu potirati petu.“

U ovoj božanskoj objavi, Bog je pojasnio kako je čovječanstvo postalo pokorno Sotoni i kako je ljudskom rodu bilo potrebno da Gospod intervenira i promijeni ovu tužnu stvarnost. Bog će „staviti neprijateljstvo“ između Sotone i onih koji se žele potčiniti Bogu. Nadalje, on je također obećao da će poslati Otkupitelja, „sjeme ženino“ – Isusa Krista, koji će doći slobodan od grijeha, slobodan od grešnih ljudskih sklonosti pobijediti Sotonu, povratiti izgublenu vlast i dovesti grešnike koji se kaju u život ponovnog sklada s Bogom.

U određeno vrijeme Isus je uzeo ljudsku prirodu, živio savršenim životom u potpunom skladu s Bogom i umro na križu Golgote da bi platio kaznu namijenjenu svakom ljudskom biću. Zatim je uskrsnuo i uzašao na nebo gdje sada posreduje za nas. Kroz Njegov savršen i pravedan karakter pripisan grešniku koji se kaje, Krist je čovječanstvu podario svu blagodat potrebnu za život pobjede i sklada s Bogom. Ljudski rod bio je uzdignut na nivo gdje je, u zajedništvu s Bogom, sada moguće pobijediti svijet, tijelo i đavla.

U tom procesu na dohvat ruke nam je Kristova milost otkrivena u Njegovoj Riječi. Nadalje, dana nam je sila Svetog Duha koja nam se dodjeljuje uz pravovremenu pomoć nebeskih anđela i suradnju među vjernicima u Božjoj crkvi.

Glavni uvjet koji nam je

neophodan kako bismo postali pobjednici nalazi se u povezanosti s Gospodom kroz vjeru u Kristove zasluge.

„Grešni čovjek može naći nadu i pravdu jedino u Bogu i nijedno ljudsko biće ne može biti duže pravedno nego što traje njegova vjera u Boga i živa veza s Njim.“ – *Svjedočanstva za propovjednike*, str. 367.

Osobno iskustvo s Kristom

Krist poziva sve grešnike da budu Njegovi vjerni sljedbenici. U *Mateju 11:28-30* nalazimo Njegov poziv i uvjete pod kojima možemo postati pobjednici. Isus kaže: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na sebe i naučite od mene jer sam krotka i ponizna srca. I naći ćete mir dušama svojim. Jer jaram je moj blag i breme moje lako.“

U sažetku imamo poziv, obećanje i potrebne uvjete da bismo postali pobjednici:

„Hodite k meni, svi.“

„Ja ću vas odmoriti.“

„Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam Ja krotak i smjeran u srcu.“

„Naći ćete mir dušama svojim.“

Cijelom čovječanstvu upućen je poziv da prihvati Krista. Nitko nije isključen iz Njegovog poziva: „Jer Bogu tako omilje svijet, da je i Sina svog Jedinorođenog dao, da nijedan koji vjeruje u Njega ne pogine, nego da ima život vječni“ (*Ivan 3:16*).

U *Mateju 16:24* Krist ponavlja poziv i postavlja uvjete: „Ako tko hoće za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme križ svoj i ide za mnom.“

U ovom kratkom biblijskom stihu nalazimo četiri osnovna koraka na putu spasenja:

„Ako tko hoće.“ Odluka da slijedimo Krista mora biti naš izbor. Nitko nije primoran na to. Krist prihvaća samo voljno srce. Međutim, kao robovi grijehu, ljudi nemaju snagu ni volju da slijede Krista. Tada

nam u svojoj divnoj milosti Bog daje volju i snagu da pridemo k Njemu i slijedimo Ga, ako smo spremni da nas on učini voljnima. „Jer Bog je taj koji iz svoje dobrohotnosti izvodi u vama i htijenje i djelovanje.“ (*Filipljanima 2:13*).

„Neka se odrekne sebe.“ Ne možemo slijediti Krista i istovremeno slijediti naloge sebičnog srca. Ponovno, Božjom milošću, kroz utjecaj Svetog Duha mi primamo snagu da se odrekemo svoje izopačene volje i da prihvatimo Njegovu volju.

„Neka uzme svoj križ.“ Krist ne govori o „Njegovom“ križu. Samo On je mogao nositi Njegov križ. Mi moramo primiti ono što je On uradio za nas na Njegovom križu i uzeti svoj križ, razapeti svoje grešne želje i sklonosti. Apostol Pavle objašnjava: „A meni se ničim nije hvaliti osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kojemu je svijet meni razapet i ja svijetu.“ (*Galaćanima 6:14*). „S Kristom sam razapet — živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni. A što sada živim u tijelu, živim vjerom u Sina Božjega koji me uzljubi i predade sama sebe za mene.“ (*Galaćanima 2:20*). „Dan za danom umirem, tako mi vaše slave koju imam u Kristu Isusu, Gospodinu našem.“ (*1. Korinćanima 15:31*). „Morim svoje tijelo i podjarmljujem“ (*1. Korinćanima 9:27*).

„Neka ide za mnom.“ Kroz proučavanje Božje Riječi, mi upoznajemo Krista – a pomoću Njegove spasonosne milosti možemo slijediti Njegov primjer stalne zajednice s Bogom, potpune predanosti i poslušnosti Njegovoj volji, kao i pobjede nad Sotonom i grijehom.

Pobjeda nad svijetom

U svojoj posredničkoj molitvi, Krist od Oca moli za svoje sljedbenike: „Ne molim Te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš oda zla“ (*Ivan 17:15*).

U Božjoj mudrosti i namjeri mi

moramo na ovom svijetu živjeti do drugog Kristovog dolaska. Međutim, ne smijemo biti zaraženi grijehom, običajima i navikama svijeta. Kroz Pavla nas Bog poziva da se odvojimo od onih koji su pod vlašću kneza ovog svijeta.

„Ne ujarmljujte se s nevjernicima. Ta što ima pravednost s bezakonjem? Kakvo li zajedništvo svjetlo s tamom? Kakvo pak suglasje Krist s Belijalom? Ili kakav dio vjernik s nevjernikom? A kakav sporazum hram Božji s kumirima? Jer vi ste hram Boga živoga, kao što reče Bog: Prebivat ću u njima i hoditi među njima; i bit ću njihov Bog, a oni će mi biti narod. Zato izađite isred njih i odvojite se, govori Gospodin, i nečistoga se ne dotičite — i ja ću vas primiti. I bit ću vam otac, i vi ćete mi biti sinovi i kćeri, govori Gospod Svemogućić.“ (2. Korinćanima 6:14-18).

Pobjedu nad svijetom možemo vidjeti, na primjer, u životu Ivana Krstitelja. Njegov život „bio je oličenje nesebičnosti, poniznosti i samoodricanja. U svom učenju, opomenama i ukorima, on je bio vatreno revan, iskren i neustrašiv. U svojoj misiji nije odstupao ni na desno ni na lijevo, kako bi time zadobio nečije odobravanje ili aplauz. Nije težio ni za kakvim počastima ili dostojanstvom ovoga svijeta, već je bio smjeran u srcu i u životu, i nije prihvaćao čast koja mu nije pripadala.“ - *Komentari biblijskih tekstova*, 508.

Ivan, apostol ljubavi, objavljuje: „Jer sve što je od Boga rođeno, pobjeđuje svijet. A ovo je pobjeda što pobijedi svijet: vjera naša. Tko je taj što pobjeđuje svijet ako ne onaj koji vjeruje da je Isus Sin Božji?“ (1. Ivanova 5:4, 5).

Pobjeda nad tijelom

U 5. poglavlju poslanice Galaćanima nalazimo dva suprotna stanja objašnjena tako da „tijelo žudi protiv Duha, a Duh protiv tijela; i to se jedno drugom protivi, tako da ne činite ono što hoćete.“ (Galaćanima 5:17).

Zatim Pavle opisuje tjelesna djela: „A očita su djela tijela. To su: preljub, bludnost, nečistoća, razvratnost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstva, svađe, ljubomore, srdžbe, spletkarenja, razdori, krivovjerja, zavisti, ubojstva, pijanstva, pijanke i tome slično, za koja vam unaprijed kažem, kao što već i rekoh: oni koji takvo što čine, kraljevstva Božjega neće baštiniti.“ (Galaćanima 5:19-21).

Prijevod Biblije The New International Version iznosi upozorenje protiv ovih navika u suvremenijim terminima poput „seksualni nemoral, nečistoća i razvrat; idolopoklonstvo i vještičarenje; mržnja, nesloga, ljubomora, nastupi bijesa, sebične težnje, razmirice, podjele i zavist; pijančevanje, orgijanje i slično.“

Ali Pavle zatim nastavlja s opisivanjem blaženih suprotnosti: Rodovi Duha su „ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjera, krotkost, uzdržljivost. Protiv ovih nema zakona.“ (Galaćanima 5:22, 23).

Nakon opisivanja tjelesnih djela i plodova Duha, apostol također predstavlja ključ pobjede u kršćanskom životu: „A koji su Kristovi, razapeše tijelo sa strastima i požudama. Ako živimo u Duhu, u Duhu i hodimo.“ (Galaćanima 5:24, 25).

„Oni koji se fizičkom snagom bore za propadljivu nagradu shvaćaju neophodnost strogog uzdržavanja od svega što bi moglo oslabiti njihove fizičke snage. (...)

Koliko bi se više oni koji polaze na evanđeosku trku morali uzdržavati od nezakonitog popuštanja apetitu i čuvati se od 'tjelesnih želja koje vojuju na dušu'? Oni moraju biti umjereni svagda i u svemu. Isto ograničenje koje ljudima daje snagu da pobijede u ovozemaljskom natjecanju, ako bi nastavili primjenjivati ga stalno, pružilo bi im veliku prednost u utrci za nepropadljivi vijenac života.“ – *Komentari biblijskih tekstova*, 674.

Naša pobjeda, dakle, ovisi o predanju našeg života Kristu i vodstvu

Svetim Duhom kroz Božju Riječ. „A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu!“ (1. Korinćanima 15:57).

Pobjeda nad đavlom

Sotona je veliki Kristov neprijatelj. On je započeo rat protiv našeg Spasitelja na nebu i nastavlja ga i na zemlji.

„I nastala rat na nebu: Mihael i njegovi anđeli zaratiše protiv Zmaja. I Zmaj zarati i anđeli njegovi, i ne nadjačaše. I ne nađe se više za njih mjesta na nebu. I bi bačen veliki Zmaj, stara zmija koja se zove Đavao i Sotona, zavodnik svega svijeta. Bi bačen na zemlju, a s njime bijahu bačeni i anđeli njegovi.“ (Otkrivenje 12:7-9).

„Naš najveći neprijatelj je đavao. On je predstavljen kao ričući lav koji ide unaokolo i traži koga da proždere. Kad pronade samouzvišene ljude i žene, poput njega u nebu, pune ljubomore i težnje za moći i isticanjem, on točno zna kako da ih navede u iskušenje da prokockaju svoje snage za njega i time postaju njegova oruđa u uništavanju svojih bližnjih. On je spreman raditi kroz svoja ljudska oruđa na takav način da sebe skloni iz vida, kako bi mogao postaviti niz okolnosti koje će ljude odvojiti od Boga, od zajednice i društva onih koji su povezani s Kristom i nadahnuti ih da obavljaju posao ometanja, provociranja i obeshrabrivanja onih koji ljube Isusa. Čarolija iskušenja veže ove duše poput omamljujućih čina. 'Nego svakoga iskušava njegova požuda koja ga privlači i mami.' (Jakov 1:14). Predajući se glasu kušača, onaj koji se kuša žrtvuje vrlinu i načelo i umjesto da se odmah obrati Bogu u žaljenju i pokajanju, on ugrožava i posljednju vezu kroz koju Božja sila može raditi u njegovu korist, i pakao odnosi pobjedu, jer je on postao neprijatelj plijen. Kad neprijatelj na ovaj način omami dušu i neoprezno stopalo uhvati u klopku, on tada Boga predstavlja kao neumoljivog i nespremnog da oprost, govoreći da sada nema svrhe priznavati grijeh,

jer ga Bog neće oprostiti. Neka kušana duša ne sluša glas tužitelja i uništitelja, neka ne krene putem beznadnog otpadnika i uroni u ponoćnu tamu. Sjetite se Božjeg obećanja. On kaže: 'Vrati se, Izraele, Gospodu, Bogu svojemu, jer si zbog bezakonja svojeg posrnuo. Uzmite sa sobom riječi i vratite se Gospodu. Recite mu: »Uzmi sve bezakonje i dobrostivo nas primi, da ti prinesemo žrtvu svojih usana.' (Hošea 14:1, 2). Gospod odgovara: 'Iscijelit ću njihovo otpadništvo, ljubiti ću ih dragovoljno; jer moj se gnjev odvratio od njih.' (Hošea 14:4). Raskinite s neprijateljem, i tražite Isusovu prisutnost; sa suzama priznanja i pokajničkom boli iznesite svoj slučaj pred prijestolje milosti. Gospod će čuti, Gospod će odgovoriti; vratite se prije nego što bude prekasno.“ – *The Review and Herald*, 11. prosinca, 1894.

Ivan potvrđuje da je ova pobjeda moguća. On opisuje: „I čuh snažan glas gdje govori u nebu: »Sada nastaje spasenje i sila i kraljevstvo Boga našega i vlast Pomazanika njegovoga! Jer zbačen je tužitelj braće naše koji ih je dan i noć optuživao pred Bogom našim. I oni ga pobijediše krvlju Jaganjčevom i riječju svjedočanstva svojega; i ne uzljubiše život svoj sve do smrti. Zbog toga se veselite, nebesa i vi koji u njima prebivate! Ja o vama, stanovnici zemlje i mora, jer đavao siđe k vama s gnjevom velikim znajući da vremena malo ima!«“ (Otkrivenje 12:10-12).

Vidjeli smo kako Ivan opisuje borbu i pobjedu Božjeg naroda: „I oni ga pobijediše krvlju Janjetovom i riječju svjedočanstva svoga, i ne mariše za život svoj do same smrti.“

„Oni (političke i vjerske sile) će

zaratiti s Jaganjcem i Jaganjac će ih pobijediti — on i oni koji su s njim: pozvani i izabrani i vjerni — jer je Gospodar gospodarâ i Kralj kraljeva.“ (Otkrivenje 17:14).

Vidite li? Krist je već izvojevao pobjedu u našu korist, i oni koji su uz Njega također postaju pobjednici kroz zajednicu s njihovim Otkupiteljem. Oni su pozvani i izabrani i vjerni.

Možemo li mi biti pobjednici? Naravno! Dokle god održavamo vjeru u Krista i životnu povezanost s Njim.

(nastavak na sljedećoj stranici.)

Pjesma pobjede koju je apostol Pavle napisao u Rimljanima 8 vrlo je pogodna za završetak ove poruke:

„Što ćemo dakle na to reći? Ako je Bog za nas, tko će protiv nas?

On ni svojega Sina nije poštedio, nego ga je za sve nas predao. Kako nam onda s njim neće i sve darovati?

Tko će podići tužbu protiv izabranika Božjih? Bog opravdava.

Tko osuđuje? Krist umrije, štoviše i uskrsnu, on je i zdesna Bogu, on se i zauzima za nas.

Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Ili tjeskoba? Ili progonstvo? Ili glad? Ili golotinja? Ili pogibao? Ili mač?

Kao što je pisano: Zbog tebe nas ubijaju cijeli dan, broje nas kao ovce za klanje.

Ali u svemu tome nadmoćno pobjeđujemo po Onomu koji nas uzljubi.

Ta uvjeren sam: ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće,

ni visina, ni dubina, ni ikoji drugi stvor neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje koja je u Kristu Isusu Gospodinu našem.

(Rimljanima 8:31-39).

